

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Onrust op Holderness Hall

N° 2026

NEDERLAND : 35 Cr.
BELGIE : 5 Fr

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Onrust op Holderness Hall

N° 2026

NEDERLAND : 35 Cr.
BELGIE : 5 Fr.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Onrust op Holderness Hall

HOOFDSTUK I.

DE MARKIEZIN IS EXCENTRIEK

De gasten van markiezin Constance Branfoot hadden zich na de lunch aanstonds verstrooid over het grote landgoed en in de onmiddellijke omgeving daarvan. Het weder lokte uit tot lange wandelingen, want hoewel de zon scheen, stond er een frisse bries, die van de zee kwam en opluchting bracht na dagen van drukke hitte.

Holderness Hall, het eeuwenoude kasteel van de markiezen van Branfoot, behoort nog altijd tot de bezienswaardigheden van die streek. Het ligt slechts weinige kilometer van Ferryden, een klein schilderachtig havenplaatsje op de oostkust van Schotland, in het graafschap Forfar.

Het oude kasteel verheft zich op de top van een lage heuvel en uit zijn vensters kan men de zee overzien, die zich in schijnbare eindeloosheid uitstrekt. Het eigenlijke strand echter is van die vensters uit onzichtbaar, want bijna overal dalen de rotsen, waarop

het oude huis staat, wat verder schier loodrecht naar het strand af. Zelfs bij eb is het niet zeer breed en bestrooid met grote rotsblokken.

Voor wandelingen is het vrijwel ongeschikt en er wagen zich maar drie soorten van mensen: ten eerste de romantische, die er met een lief meisje aan hun zijde kuieren en dus gedacht kunnen worden van hoog of laag water niet het minste besef te hebben, ten tweede de waaghalzen en ten derde de lieden, die in tegenstelling met de eerstgenoemden, zeer nauwkeurig op de hoogte zijn van het intreden van eb en vloed, zodat zij daarnaar hun bezoek kunnen regelen. En dat is wel nodig, want als de wind uit zee waait en het water met wilde kracht voortdrijft naar de voet der rotsen, dan is zelfs de beste zwemmer, die zich daar beneden zou bevinden, spoedig verbrijzeld tegen een van de onherroepelijk verloren, want hij wordt blokken graniet, die daar verstrooid

liggen.

De vloed heeft hier des te meer kracht, daar de kust er een soort van zak vormt, waarin het water met kracht wordt opgestuwd.

Maar de plek is verrukkelijk schoon, al is zij zeker angstwekkend. De rotsen verheffen zich tot een hoogte van bijna dertig meter en daarboven strekken zich de weiden uit, de bossen en de akkers en dat alles glooit langzaam af naar de vlakke, waar een tweetal riviertjes, zich vreedzaam kabbelend een weg banen.

De markiezin is schatrijk. Dat is aan alles te zien. Zij moet het wel zijn, want voor het onderhoud van een landgoed als Holderness Hall, is een geheel leger bedienden en arbeiders nodig. Alleen voor het reusachtige park en de moestuin zijn zes tuiniers in dienst genomen, onder bevel van een zevende, die als opzichter fungeert. De butler heeft niet minder dan twaalf bedienden onder zijn bevelen, zonder nog te rekenen de beide chauffeurs.

Er ligt altijd een motorjacht op een veilige plek gereed, waar mee men desnoods de Oceaan zou kunnen oversteken, zo groot is de «Morning Star», in de garage staan vier auto's van verschillende soorten en in de stallen trappelen veertien paarden, waaronder twee renpaarden, die weer de aanwezigheid noodzakelijk maken van vier stalknechten, een jockey, een trainer en een pikeur.

Kenner van de toestand beweren dan ook, dat markiezin Constance per jaar alleen aan dit landgoed meer dan honderd duizend pond sterling ten koste legt. Wanneer men nu nagaat, dat zij 's winters geregeld te Londen in een groot huis met dertig kamers woont, op Sicilië een villa heeft en in Noordwijk een herenhuis en dat zij daar beurt om beurt woont, met een groot deel van haar personeel, dan zal men geredelijk degene kunnen geloven, die verzekeren, dat wijlen de markies, die van het standpunt zijner

weduwe bezien, een zeer gunstig tijdstip uitkoos voor zijn overlijden, haar een fortuin naliet van omstreeks vijftien millioen pond sterling.

De zaak is, dat markiezin Constance op dat ogenblik weliswaar vijftig jaar was, maar zich volkomen gedroeg als een meisje van 25 of zelfs als een bakvis. Zij kleedde zich zeer jeugdig, droeg rokken, die haar magere, maar nog kaarsrechte benen tot aan de knie toonden aan degenen, die zich de moeite gaven er naar te kijken, reed paard, bestuurde zelf haar tweezitter, toonde zich een geoefend zwemster en deed aan schermen, naar zij zei om lenig en slank te blijven.

Wat dit laatste betrof, had markiezin Constance zeker niet te klagen, want onbeleefde mensen ontzagen zich niet, haar broodmager te noemen.

De vriendinnen konden haar geen groter genoegen doen dan door haar Conny of nog liever Con te noemen en boze tongen verklaarden, dat de markiezin volstrekt niet zou opzien tegen een tweede huwelijk, wanneer zich de goede candidaat zou voordoen. Het wordt hierdoor iets minder onbegrijpelijk, dat de markiezin haar 25 jarige dochter Philis het liefst zover mogelijk van zich verwijderd hield, hetgeen niet zo moeilijk viel, daar het meisje, die de ernstige inborst van haar vader geërfd had in Cambridge studeerde en daar met een vriendin op een flat woonde. Nu echter was het vacantie en het meisje vertoefde al sedert enige dagen op het landgoed.

Was Markiezin Constance dus zeer rijk, haar excentriciteit hield gelijke tred met haar rijkdommen. Er deden omtrent haar buitensporigheden zonderlinge verhalen de ronde. Zo werd er verteld, dat zij eens als tremmer en «donkeyman» de overtocht van New-York naar Southampton had gemaakt, zwoegend en werkend naast de half naakte mannen in de stik hete stookruimte, alleen maar om de gewaardwording te leren kennen van die slaven van het moderne verkeer. Of het

werkelijk waar was, dat kon niemand zeggen, maar dat het heel goed waar kon zijn, dat gaven de vrienden onmiddellijk grif toe!

Zij was een van de eerste vrouwen, die zelf een vliegmaschine bestuurde en zij was eens tijdens een Fancy Fair opgetreden in een zeer gewaagd costume.

Dit wonderlijke gewaad had haar wederverschijning aan het Hof natuurlijk voor goed onmogelijk gemaakt, maar markiezin Conny was wel de laatste, die zich daar iets van aantrok. Zij was dolblij geweest met haar uitbundig succes, waarvan de dagbladen gewag hadden gemaakt en dat was haar ruimschoots voldoende.

Men sprak ook, maar dan fluisterend, over een nachtelijk feest op dit-zelfde landgoed, nog pas een jaar tevoren en dat een getrouwe nabootsing moest zijn geweest van het beroemde bacchanaal bij Trimalchion, waarvan Petronius ons verhaalt.

Een kort ogenblik had het zelfs geleken alsof de politie eraan te pas zou komen, maar de markiezin bezat nog altijd zeer invloedrijke en machtige connecties en zij wist die te benutten, zodat de zaak in de doofpot werd gestopt en er niets anders meer van overbleef dan een wat schuwe vrees van de dorpsbewoners van Ferryden voor een vrouw, die zulke buitensporige, afkeurenswaardige dingen deed.

Deze kleine inleiding is volstrekt noodzakelijk, om ons het karakter van de tegenwoordige eigenares van Holderness Hall goed te doen begrijpen en daarmee ook het zonderlinge avontuur, waarvan zij ongewild het middelpunt zou zijn.

De gasten hadden zich dus verspreid, volkomen vrij om te doen of te laten wat zij wilden, te gaan tennissen op een van de drie prachtige, modern ingerichte banen, te gaan zwemmen in de grote vijver, die voorzien was van springplanken, douches en kleedkamers, evenals een goed uitgeruste zweminrichting, te gaan jagen op een paar onschuldige hout-

snippen, te gaan hengelen aan de oever van de rivier, de South Esk, die midden door het landgoed liep, naar het rotsachtige strand te gaan, of eenvoudig maar wat te gaan luieren in het lommer van de eeuwenoude kastanjabomen, die bij honderdtallen op het uitgestrekte goed te vinden waren. En wie nu een scherp oog had, die moest onmiddellijk de opmerking maken, dat de gasten van de markiezin klaarblijkelijk tot zeer verschillende groepen der bevolking behoorden.

Men zegt wel eens, dat een gezelschap «gemêleerd» is, welnu, die term was zeker van toepassing op de tachtig of negentig gasten, die op dit ogenblik de talrijke logeerkamers van het prachtige kasteel bevolkten.

Onder die gasten waren er op zijn minst twee, die zich in het bezit van zulk een scherpe blik mochten verheugen en dat waren twee heren, woonachtig te Londen, die als graaf Palmhurst en zijn secretaris Burns door de markiezin waren uitgenodigd, ofschoon deze de graaf ternauwernood en de secretaris in het geheel niet kende!

Onze lezers kennen hen onder deze naam opperbest, vermits Raffles en zijn onafscheidbare vriend Brand, slechts enkele weken terug zijn van Noord-Amerika, waar wonderlijke avonturen hun deel waren geweest, alhoewel ze zich voorgenomen hadden ter jacht te gaan. Hun jongste avontuur met de Goud-fee, had hen doen besluiten, eenmaal Fort Joekon bereikt, New-York aan te doen, met bestemming naar Londen.

Zij zaten nu naast elkander op een schaduwrijk plekje, recht tegenover de hoofdingang van het huis op een marmeren bank en keken al een tijd lang zwijgend toe, hoe de gasten zich langzaam als het ware losmaakten uit de grote, fraaie mondaine eetzaal, met zijn drie openslaande ramen en zich in alle richtingen verspreidden.

— Welk een zonderlinge optocht! zei tenslotte de jonge secretaris hoofdschuddend.

— Ja, het is ongetwijfeld het zondelingste, heteroogeenste troepje, dat ik nog ooit bijeen heb gezien en ik geloof toch wel te mogen zeggen, dat ik hier en daar heb rondgekeken en weet wat een «gemengd» gezelschap is! stemde de oudere van het tweetal met een glimlach op zijn fijnbesneden gelaat met de grote, grijze ogen toe.

— Er wordt gefluisterd, dat zij een paar zwervers zo maar van de straat heeft opgeraapt en in haar auto heeft meegenomen, om ze op haar kasteel in klederen van wijlen de markies te steken en ze daarmede tot gasten te promoveren; zei Burns lachend.

— Nu, zij zou er wellicht toe in staat zijn, maar ik geloof toch niet, dat zij ditmaal zover is gegaan! zei graaf Palmhurst, zonder zijn blikken af te wenden van de stoet. Intussen is het waar, dat er zich onder haar gasten zeer zonderlinge, misschien zelfs wel wat verdachte typen bevinden! Ik spreek nog niet eens van ons beiden! Zij kende mij ternauwernood, zij had nauwelijks van een graaf Palmhurst gehoord, maar zij aarzelde volstrekt niet, mij hier uit te nodigen of liever mij het bevel te verstreken, hier te komen, want zij houdt er een heel eigenaardige wijze op na, haar bezoekers om zich heen te verzamelen. Ik weet dat er een toneelrecensent bij is, die vooral naam heeft gemaakt door zijn fulminerende artikelen tegen... Shakespaere. Dat was voor haar voldoende aanleiding, om het wonderlijke kereltje hier uit te nodigen. Daar komt hij juist aan. Zoals steeds in zijn koffiebruin, versleten fluwelen kunstenaarsjasje, zijn zwarte slipdas met franje en zijn broek met knieën erin! Zoals gewoonlijk en toch mēen ik vandaag iets vreemds in hem te zien!

— Wat dan? vroeg Burns nieuwsgierig.

— Ik krijg de stellige indruk, dat hij zich van morgen gewassen heeft!

Burns lachte even en zei:

— Het is zeker, dat ik nooit naast hem aan tafel heb willen zitten! Zijn manchetten, als hij ze draagt, zitten

altijd vol inktvlekken en hij schijnt aan een half ei genoeg te hebben, want de andere helft wordt meestal op zijn mouwen terug gevonden. Een onsmakelijk heer, die het gebruik van een scheermes en een kam niet schijnt te kennen. Zo zijn er trouwen meer hier! Daar is bijvoorbeeld die Rus, Boris Wassilef! Men zegt dat hij anarchist is en ik wil 't graag geloven, te oordelen naar de blikken vol haat en afschuw die hij steeds toewerpt naar degenen, die behoorlijke klederen dragen en driemaal in de week van boord verwisselen. Ik kan mij echter niet voorstellen, waarom het volstrekt nodig is, een politieke opvatting samen te doen gaan met onzinnigheid! Heb je zijn nagels gezien?

— Ja, Charles, vermoedelijk rouwen zij over het verloren vaderland.

— Hij is nu vier dagen hier en ik heb hem nog nooit anders gezien dan in hetzelfde Norfolkpak van grijs linnen, zo smerig, dat het niet eens meer bruikbaar is als glazenlap!

— Maar de markiezijn is er over in de wolken! hernam graaf Palmhurst glimlachend. Welk een aanwinst, een man naast haar aan tafel te hebben, die naar knoflook riekt, maar die heeft deelgenomen aan de revolutie, die wijlen Trotsky de hand heeft gedrukt en die misschien wel een paar kleine bommen heeft in de zijzakken van zijn linnen jasje, terwijl hij met het overschot van zijn gele tanden peperdure kaviaar kauwt, alsof het schapenkaas was! Dat spreekt tot haar verbeelding, dat prikkelt haar vermoeide zenuwen, dat geeft haar plezierige rillingen!

— Maar zou het werkelijk een anarchist zijn?

— Daaraan valt niet te twifelen, Charles! Ik heb al eens hier en daar mijn medegasten gepeild. Hij is inderdaad een Rus en een partijganger van wijlen Trotsky. Waarom hij hier is, dat weet ik natuurlijk niet. Maar ik vermoed, dat hij met nog enige andere politieke geloofsgenoten een laatste poging wil doen, zijn overtuiging hier

in Engeland ingang te doen vinden. Waarom hij gelooft, dat hij hier kan slagen, is mij niet duidelijk! De Brit gevoelt al heel weinig voor omwentelingen van die aard! Zelfs de werkmans heeft het tamelijk goed. Hij is bezig een kleine bourgeois te worden. Hij heeft zijn vacaties, hij heeft zijn volkstuintje, zijn radio, zijn bioscoop, zijn plaats bij de revue; zijn spaarbankboekje, zijn ongevallen verzekering, zijn weduwenpensioen, zijn weekend en tenslotte heeft hij het voorbeeld van hetgeen er na de laatste oorlog is geschied met lieden van zijn slag voor ogen. De arm van de Sovjet is lang, want, dat Trotsky zelfs in Mexico niet veilig was en daar is vermoord door een der geheime agenten van de Russische republiek, is boven elke twijfel verheven.

— Waarom zetten zij die lieden het land niet uit?

— Omdat zij zich volstrekt niet aan een onzer wetten vergripen! Daartoe zijn zij te slim.

— Maar zij hadden hen nooit moeten toelaten!

— Misschien niet! Maar zij zijn er nu eenmaal en zij wroeten in het donker voort. Volgens mij zonder enige kans van slagen. Maar stil eens, daar is onze Adonis, vergezeld door zijn Venus. Onze vriend De la Rochebrune ziet er vandaag bevalliger uit dan ooit!

— Ja, het wit kleedt hem, zei Burns droog. Wie is die mooie vrouw naast hem, met wie hij spreekt?

— Maar mijn waarde, waar zijn je gedachten? Je bent eergisteren aan haar voorgesteld.

— Het ging zo vlug! De markiezin ratelde vlak daarna nog drie andere namen af!

— Het is Sidonie de Chateau Melun!

— Lieve hemel, dat is een wijnmerk! riep de jonge man ontdaan. Is zij een Française?

— Zeker, te oordelen naar haar naam.

— En de minnares van onze Adonis?

— Zijn verloofde, Charles! Dat is althans haar officiële titel. Overigens zou het de markiezin volstrekt niets kunnen schelen. Het zijn zeer rijke Fransen, die zij in de lente van dit jaar in Monte Carlo moet hebben ontmoet en hen toen dadelijk heeft uitgenodigd. Het is een zeer schoon paar, dat moet zelfs de Nijd in persoon toegeven.

De beide Fransen liepen op niet al te verre afstand voorbij en inderdaad, de man zowel als de vrouw waren van een grote schoonheid, groter dan Fransen gewoonlijk zijn, de man zeer zwart en de vrouw zeer blond en met de grootste elegance gekleed in wit flanel. Zij schreden langzaam voorbij en verdwenen onder het geboomte.

De gasten hadden zich nu bijna allen verstrooid, er waren schatrijke bankiers onder, een onderwijzer uit het kleine dorp, een Chinees diplomaat, een Frans effectenhandelaar, die maar juist op het allerlaatste ogenblik had weten te ontkomen aan een pijnlijke ondervraging van de zijde van een Parijse rechter, een Spaansé Café-chantantdanseres, een professor in de Romeinse oudheid, een egyptoloog, die vruchteloos naar een uitgever voor zijn standaardwerk zocht over de Ptolomeën, een Duitse staalkoning, die door de markiezin Engeland is binnen gesmokkeld, de zeer zwaarlijvige weduwe van een Portugese generaal, die de verdreven koning Manuel op diens vlucht naar Engeland vergezeld had en die van onder tot boven behangen was met juwelen en nog anderen, rijk en arm, vreemd en eigen, kunstenaars, schrijvers, architecten, een adellijk Hoogerhuislid zonder geld.

En als laatste verscheen Markiezin Conny zelf, zeer lang en zeer mager in haar mannenpak van wit flanel, waarvan de wijde broek haar om de dunne benen flapperde. Heur haar was bijna gemilimeterd, haar wenkbrauwen waren afgeschoren en wel een centimeter hoger opnieuw met verf aangebracht, haar tanden bestonden voor de helft uit goud en zij

kon doorgaan voor een nog al lelijke man, indien in haar oren niet twee buitengewoon grote, zwarte paarden op haar staat van vrouw hadden ge-
wezen.

De graaf keek eens naar die paar-

len, terwijl markiezin Conny op het tennisveld toehuppelde en sprak de zeker merkwaardige woorden:

— Ik hoop, Charles, en ik veronderstel ook, dat onder meer die zwarte paarden spoedig van haar oren naar mijn zak zullen verhuizen!

HOOFDSTUK II.

HET SEIN

De dag verliep op bijna geheel dezelfde wijze als alle dagen verlopen op een groot landgoed vol gasten, die elkander slechts voor een gering deel kennen.

Er werd getennisd, er werd in de vijver gezwommen, er werd wat gewandeld, er werden zelfs gesprekken gevoerd, die wat hoger gingen dan praatjes over het weer en over de warmte, hetgeen ook niet te verwonderen is, wanneer men bedenkt, dat er zoveel lieden van verschillende levensopvatting en stand bijeen waren gebracht en dan werd er natuurlijk geflirt. De bevallige dochter van de zwaarlijvige dame met de juwelen had voortdurend een soort van hofhouding om zich heen, bestaande uit heren van verschillende leeftijd, te beginnen met het baardeloze zontje van een der professoren, die zeker nog geen 17 jaar was, tot aan de egyptoloog toe, die wel bijna vijf maal zo oud was.

De dame in kwestie heette Margaretha Podansky, was een Poolse of misschien wel een Litause, hetgeen niet juist scheen te kunnen worden uitgemaakt, was de weduwe, tenminste volgens haar eigen verzekeringen, van een Poolse generaal, die bij de verdediging van zijn vaderland in 1939 te Warschau gedurende het lucht-bombardement der Duitsers was ge-neuveeld.

Het verlies van de echtgenoot bleek voor de achtergelaten weduwe in niet geringe mate te worden verzoet door het zeer aanzienlijke fortuin, dat hij

haar naliet en dat gelukkig in deugdelijke buitenlandse valuta bleek te zijn belegd.

Mevrouw Podansky was er, onmiddellijk na het heftige en plotselinge uiteinde van hare betreurde echtgenoot in geslaagd uit het onherbergzame land te vluchten, in gezelschap van haar dochter en reisde nu door Europa van hoofdstad tot hoofdstad, zonder echter de modebadplaatsen, die, nadat de versterkingen en bunkers, die de Duitsers in de duinen hadden aangelegd, opgeruimd waren, weer langzamerhand tot leven kwamen, over te slaan.

Elena, haar dochter, was een buitengewoon mooi meisje met zielvolle, donkere ogen in een olijkleurig ge-laai, en die vijf of zes talen behoorlijk sprak. Het was voor iedereen, die ogen had om te zien, zo helder als glas, dat Mevrouw Podansky, zeer onderwets, het meisje door geheel Europa rondvoerde met geen ander doel, dan om haar aan de man te brengen. Zeer waarschijnlijk zou dat met het oog op de rijkdom der moeder, niet zo moeilijk zijn geweest, wanneer Mevrouw Podansky niet zo trots was geweest. Het was namelijk haar vaste wil, dat Elena een edelman tot echtgenoot zou krijgen en niet maar een vaag jonkertje of een burggraafje zonder betekenis, maar op zijn minst een baron en liever nog een hertog. Het is dus duidelijk, dat Engeland het land harer dromen was.

Maar nu is het helaas zo, dat de En-

gelse edelman buitengewoon kieskeurig is en groot wantrouwen koestert tegenover alles wat komt uit een deel van Europa, waar de bodem zeer vruchtbaar schijnt te zijn voor het gedijen van avonturiers en gelukzoekers. De Engelsman trouwt bovendien toch al niet graag met een vreemdelinge, tenzij zijn beroep hem dwingt jarenlang in het vreemde land te wonen en Mevrouw Podansky stuitte dus onmiddellijk op grote moeilijkheden, maar dat wakkerde hare ijver slechts aan, want zij behoorde tot die naturen, die gestaald worden in de strijd.

Zeer waarschijnlijk zou Ellen, als zij een modern, Engels meisje was geweest, dit rondtrekken, alsof zij een prijsbig was, of een te kijk gestelde abnormaliteit, zeker niet hebben goedgekeurd, maar dat was zij nu eenmaal niet. En Elena, die jong was en levenslustig, vond dat reizen niet eens zo onplezierig, terwijl de zeer weinige kenners van haar karakter stilletjes onder elkander fluisterden, dat zij haar moeder haar gang liet gaan, maar in haar binnenste vast voornemens was, haar eigen keuze te doen.

Intussen, het leek wel alsof zij die keuze nog niet had gedaan, want zonder in het minst een van de gasten in het bijzonder aan te moedigen, was zij vriendelijk tegen allen en betoverde zij allen, door haar glimlach, haar mooie stem en haar gratie.

Een beetje afgezonderd zat mama Podansky en hield scherp de wacht, zonder dat het opviel. Maar een behendig jong meisje weet toch tenslotte wel te ontkomen zelfs aan de arendsogen van een scherp toezieende moeder en zo zagen slechts twee personen laat in die middag, hoe de mooie Elena ergens diep in het reusachtige park langs een schaduwrijk laantje wandelde, naast een knappe, jonge man, naar wien zij vol aandacht en met gebogen hoofd scheen te luisteren.

Die twee personen waren John Raffles en Charles Brand, die zoals reeds gezegd in voorgaande, als graaf

Palmhurst en secretaris Burns door markiezin Branfoot waren uitgenodigd. Beiden hadden in de rivier gezwommen en lagen nu languit in het door de zon gestoofde gras, teneinde een zonnebad te nemen, zodat zij alle redenen hadden, rustig te blijven liggen, waar zij waren en hun aanwezigheid niet te verraden.

Het tweetal ging intussen zo dicht voorbij, dat zij hen door het struikgewas heen zeer goed een ogenblikje konden zien en zelfs konden horen, waarover de jonge man op een hartsochtelijke, smekende toon sprak.

— Als Mevrouw de weduwe Podansky dat zou zien of weten, dan zou zij het zeker besterven! zei Brand glimlachend, toen de twee om een kromming van het aardige paadje verdwenen waren.

— Zij zou bepaald uit haar vel springen, beaamde Raffles. Heb je de jongen herkend?

— Zeker, als ik mij niet vergis, is het Jerry Maloney, de zoon van de rentmeester van de markiezin.

— Ja, hij is het. Een aardige knaap, naar het mij wil voorkomen!

— Maar arm, Edward, tenminste arm in de ogen van onze corpulente podesta Podansky en er is geen greintje adeldom aan hem! Eigenlijk is hij maar een boerenzoon. Maar het meisje schijnt wel om hem te geven.

— Dat geloof ik ook Charles. Misschien zullen wij hier nog een idylle beleven, die wel eens een geheel ander einde zou kunnen nemen dan die zonderlinge Poolse mama verwacht! En nu zullen wij ons maar eens kleden en naar de stad gaan. Ik heb een paar dingen nodig, met het oog op onze kleine onderneming!

— Je blijft dus bij je plan om je van die paarden van de markiezin meester te maken?

— Die paarden en op alles, waarop ik de hand kan leggen. Die stichting van het nieuwe hospitaal voor gebrekige zeelieden in Plymouth heeft een duchtige bres in mijn kapitaal geslagen, Charles! De kasmiddelen behoe-

ven dus aanvulling!

— Ik weet het niet, zei Brand peinzend, terwijl hij zijn vest dichtknoopte, maar ik geloof niet, dat het zo gemakkelijk zal gaan! Want ondanks al haar dwaasheden schijnt de markiezin haar bezit deugdelijk te bewaren! Wij hebben immers al gehoord, dat iedere nacht, alles wat zij die dag droeg en dat is vaak niet weinig, in een stalen kistje wordt gesloten, dat weer een plaats krijgt in een muurkast, goed verborgen in haar slaapkamer!

— Charles, het spijt me, dat ik je eraan moet herinneren, dat stalen kistjes en muurkasten voor mij nooit een belemmering hebben opgeleverd!

— Maar zij sluit haar kamerdeur met sleutels en grendels af! Ze is erg bang uitgevallen!

— Maar een ding heeft ze verzuimd, Charles! Ze heeft niet aan haar vensters gedacht. Luiken hebben ze niet en...

— En ze bevinden zich op de derde verdieping! vulde Brand de zin aan. Je zult toch niet willen trachten, met behulp van een ladder zo hoog te klimmen?

— Het zou stellig te proberen zijn, Charles, maar aan een ladder denk ik ditmaal niet.

— De muur is niet te beklimmen!

— Tenminste niet op die plek, maar wel een eind verder! je moet toch hebben opgemerkt Charles, dat de oostelijke hoek van het grote huis, aan de kant van het park, zeer zwaar begroeid is met klimop, tot bijna aan de rand van het dak! Er is daar zelfs een stevig latwerk aangebracht, om de zware stengels en bladeren te kunnen dragen. Ik heb het reeds onderzocht. Wanneer wij een voor een naar boven gaan, moet het ons kunnen dragen!

— Maar dan komen we op het dak te land, in het gunstigste geval! wierp Brand weer tegen.

— En dat is nu juist mijn doel! Want van daar zullen wij ons kunnen laten zakken tot voor het raam van onze waarde gastvrouw. Ik ken de sa-

menstelling ervan. Het is al heel gemakkelijk van buiten te openen. Trouwens, als het niet bitterkoud is, slaapt zij steeds met een half geopend raam, in de vaste overtuiging dat het niemand in zijn hersens zal krijgen, zijn nek te wagen aan een inklimming van die zijde!

— Neem me niet kwalijk, ik vind die overtuiging nogal voor de hand liggend! zei Brand droog!

— Niet zo zwaartillend, mijn waarde! Ik heb alles berekend en alles zal goed aflopen. Maar nu moeten wij toch gaan, anders komen wij te laat terug!

— Nog een ogenblikje! Veronderstel dat het ons gelukt, wat zal er daarna gebeuren?

— Wij zullen handelen, zoals steeds in zulke gevallen! Ik zal kalm hier blijven en jij zult vlug de buit verbergen op een plaats, die ik je nog nader zal aanwijzen, om je vervolgens weer kalm bij mij te voegen. En nu vlug voortgemaakt. Wil je nog meer dieven wijsbegeerte, dan zal ik je die in de auto wel bijbrengen!

En zo reden de twee vrienden naar de dichtsbijliggende grote stad, kochten daar enige zaken en reden weer terug, dit alles in een van de eigen auto's van de markiezin!

Na het diner werd Brand onrustig, zoals steeds aan de vooravond van gevaarvolle ondernemingen als deze. Hoe lang hij ook aan de zijde van Raffles en half onder de dwang van diens ijzerharden wil had deelgenomen aan de nachtelijke ondernemingen van de grote avonturier, nog altijd kon hij die onrust niet bedwingen en ondanks zichzelf moest hij de onverstoorbareheid en de kalmte bewonderen, waarmee Raffles een avontuur tegemoet ging, dat hem immers zeer goed zijn vrijheid en misschien nog wel heel wat meer kon kosten!

De duisternis brak aan. Raffles speelde rustig een partijtje kaart met de Rus als partner en de egyptoloog en mevrouw Podansky als tegenspelers, verloor zonder blikken of blozen

bij de 100 pond sterling, die hij geheel alleen moest betalen, daar de Rus langs zijn neus weg verzekerde, dat hij geen 10 shillings rijk was en begaf zich toen naar zijn kamer.

Het heette dat de secretaris Burns die avond en de gehele nacht voor zaken afwezig zou zijn.

Het was omstreeks 11 uur, toen Raffles de kleine speelkamer verliet, naast de eetzaal gelegen en naar buiten trad. Het weer was omgeslagen. De wind was met kracht opgestoken en men hoorde heel duidelijk het beuken van de branding op de klippen daar beneden.

De kracht van de wind scheen hand over hand toe te nemen en hij zou spoedig aanwakkeren tot een storm.

Raffles ging naar zijn kamer, draaide de sleutel in het slot en trok zijn overjas aan, na zijn rok te hebben verwisseld tegen een korte jas van zwarte zijde. Hij hing een tas om, waarin alles geborgen was, wat hij dacht nodig te hebben. Knoopte daarop zijn regenjas van onder tot boven dicht. Toen draaide hij het licht uit en luisterde.

De gasten van de markiezin waren gewend, tamelijk vroeg naar bed te gaan en bijna allen hadden dan ook hun slaapvertrekken reeds opgezocht.

Raffles was voor zijn raam gaan staan en keek naar buiten in de inktzwarte duisternis. Zijn vertrek lag zo hoog, dat hij, over de kruinen van de kastanjebomen heen, de zee kon zien.

Hij raadpleegde zijn horloge en wilde zich juist van het venster afwenden, toen zijn aandacht werd getrokken door een klein, rood licht, daar op zee. Het leek op dezelfde plaats te blijven, maar Raffles wist wel, dat dit zeer goed zinsbedrog kon zijn, want een schip op grote afstand schijnt zich niet te bewegen. Een ogenblik daarna kreeg Raffles ook het groene stuurboordlicht in het oog.

Het bleek nu duidelijk, dat het vaartuig daar op zee, recht op de kust aanhield. Als het zich niet in nood bevond, dan moest het op zeer verre af-

stand zijn, of de kapitein was gek of dronken.

Dat laatste was niet zeer aannemelijk en het werd ook onmogelijk, toen het groene licht weer verdween, ten bewijze dat het schip, of wat het dan ook zijn mocht, een slag had gemaakt en nu evenwijdig met de kust opvoer in de richting van Ferryden, welk haventje het wellicht wilde opzoeken.

Raffles zocht vruchteloos naar het witte koplicht. Het schip, dat daar voer, had dus geen mast. Waarschijnlijk een motorboot. En het was voor de opvarenden te hopen, dat het er een van flink formaat was, want de zee stond hol, de krachtige wind blies recht op de kust, het tij zou hooglopen en slechts een stevig schip zou tegen die hoge golven bestand zijn.

Raffles bleef nog kijken en nu meende hij toch wel op te merken, dat het rode licht onbeweeglijk bleef.

Was dat schip dan in volle zee voor anker gegaan? Waarom zocht het de veilige haven niet op? Bevond het zich dan toch in nood? Maar waarom zond het dan geen vuurpijlen omhoog, of gaf andere noodseinen!

Raffles dacht hier nog over na, toen er heel zachtjes op zijn deur werd geklopt, op de met Brand afgesproken wijze. Hij draaide de sleutel voorzichtig in het slot om en liet de jonge man binnen.

— Sta je hier in het donker, vroeg Brand fluisterend en op verbaasde toon.

— Ik wilde je juist tegemoet gaan en het vertrek verlaten. Maar mijn aandacht werd getrokken door een schip op zee, fluisterde Raffles.

Hij had Brand mee naar het venster genomen en knikte in de richting van het vreedzame, rode licht in de verte.

— Zou dat schip soms in nood verkeren? fluisterde Brand na enige ogenblikken?

— Dat vreesde ik aanvankelijk, Charles. Maar bij nadere beschouwing lijkt dat toch onmogelijk. Het is daar zeker al een kwartier en het gaf nog geen enkel noodsein. Het lijkt wel of

het daar voor anker is gegaan !

— In volle zee? vroeg Brand verbaasd.

— Ja. Ik zou zeggen een weinig voorbij de bank, die hier voor de kust ligt.

Juist op dat oogenblik verdween plotseling het rode bakboordlicht. Een oogenblikje bleef alles pikdonker. Toen verscheen, blijkbaar op juist dezelfde plek een tamelijk helder wit licht.

Een oogenblik bleef dit schijnen, toen verdween het, verscheen opnieuw, doofde weer. Het was als een oog, dat knipogde, maar niet regelmatig.

— Maar voor de drommel, daar wordt geseind ! zei Brand, nu oprecht verbaasd.

— Ja, het maakt althans die indruk ! bevestigde Raffles ! Smokkelaars mis-

schien. Ofschoon zij dan wel een wat gevaarlijke tijd uitkiezen ! Nu, dat is werk voor de douanebeambten ! Laten wij gaan, Charles. Alles in het huis mij thans rustig.

— Het is jammer, dat het geen bekende seinen zijn, mompelde Brand nog, met een blik naar buiten. Ik kan volstrekt niet uitmaken wat het is. De gewone morsetekens zijn het niet. Er wordt blijkbaar een code geseind.

— Charles, zij mogen mijnentwege seinen in het Sanskriet. Wij moeten nu naar buiten.

— Hij had de deur opnieuw geopend, luisterde even scherp toe en toen liepen de twee mannen haastig de gang af, totdat zij een deur bereikten, die toegang verleende tot de smalle achtergang en de trappen voor het personeel.

HOOFDSTUK III.

DE DIEFSTAL

Bijna iedereen was nu naar bed en zij behoeften niet bevreesd te zijn, iemand tegen te komen.

Toen zij beneden waren, fluisterde Brand :

— Wij maken een geweldige omweg, Edward ! Het is jammer, dat wij niet haar kamerdeur kunnen gebruiken.

— Wanneer wij tenminste geen gevaar willen lopen, dat de alarminrichting, die helaas niet van buiten af tot zwijgen is te brengen, het gehele huis in opschudding brengt !

Raffles had zijn hand op de arm van Brand gelegd, om hem tot zwijgen te nopen en toen luisterden zij nogmaals. Zij hoorden niets dan het bulderen van de branding en het ruisen van de stormwind door de boomkruinen. Toen Raffles de kleine achterdeur naast de grote keuken geopend had, sloeg hen beiden de storm vlak in het gelaat.

Zij moesten zich schrap zetten, om er tegen op te worstelen. Niet zonder moeite bereikten zij in de tastbare duisternis de oostelijke hoek van het grote kasteel. Hier verscholen zij zich een oogenblik in een bosje, waar zij wilden wachten tot de wind een weinig zou gaan liggen.

Er kon ongeveer een kwartier zijn verlopen, toen Brand zich weer bij de arm voelde grijpen. Hij kon het gelaat van Raffles onmogelijk zien, maar hij hoorde de verbazing in diens stem, toen hij zachtjes fluisterde.

— Er schijnen van nacht zonderlinge dingen te gebeuren ! Charles.

— Hoezo ?

— Wel, die seinen daar op zee mogen dan afkomstig zijn van smokkelaars, maar zij zijn bestemd voor bewoners van dit kasteel.

— Waaruit leidt je dat af ? vroeg Brand in de hoogste verbazing.

— Uit de omstandigheid, mijn waar-

de, dat er daarginds, uit dat raam op de vierde verdieping, onder de daklijst, op dezelfde wijze antwoord wordt gegeven.

Brand keek omhoog en had moeite een kreet van verbazing te smoren.

Raffles had goed gezien: Daar, heel hoog, knipoogde een wit licht. Nu eens verscheen het, dan weer doofde het, op onregelmatige wijze.

Raffles had zijn slappe hoed afgenomen, ontstak in de bol zijn elektrische zaklamp, zodat het licht van het huis af onmogelijk kon worden gezien en raadpleegde zijn horloge.

Het was precies een uur in de nacht.

Hij doofde zijn lamp snel weer en toen keken beide mannen enige ogenblikken zwijgend naar dat zonderlinge lichtspel naar boven. Geen van beiden konden zij de betekenis van die seinen begrijpen.

Een sklap hield het op, na verloop van nog geen vijf minuten. De twee mannen wachtten zwijgend nog enige tijd, maar het bleef pikdonker. Toen hoorden zij opeens, nauwelijks verneembaar boven het geraas van de bulderende storm uit, een gerucht als van een motor. Het stierf snel weg.

— Hoe langer hoe fraaier! mompelde Brand! Wat kan dat alles toch te betekenen hebben?

— Ik weet het niet Charles. Maar dit ene weet ik zeker. Het zou dwaasheid zijn, nog deze nacht onze kleine onderneming te willen voortzetten. Het is mij wel een weinig te onrustig in dit huis. Misschien zal het zelfs moeite kosten, weer ongemerkt binnen te komen.

Brand deed juist zijn mond open om te antwoorden, toen er al weer een verandering van toneel plaats greep.

Er werd weer een lichtschijnsel achter een der vensters zichtbaar, maar thans was het veel minder helder en ook bleef het niet op dezelfde plaats.

Het bewoog zich voort langs enige ramen op de derde verdieping, verdween toen, bleef enige minuten weg

en werd toen nog heel even zichtbaar voor een lager gelegen raam. Geleidelijk nam het af in kracht, alsof iemand, die een blaker of lamp droeg, zich van het venster verwijderde en toen verdween het voor goed en alles viel terug in de duisternis.

De beide mannen bleven dicht naast elkander nog enige minuten wachten en daarop voelde Brand zich weer bij de arm vatten en meetrekken, door het park heen en langs een omweg weer naar de achterdeur. Daar wachtte hen een zeer onaangename verrassing. Raffles wist zeker, dat hij de deur open liet, dat wil zeggen, dat hij de sleutel niet weer in het slot had omgedraaid, zodat zij bij het terugkeren gemakkelijk met de klink zou zijn te openen.

Raffles had dit gedaan met het oog op een mogelijke overval, voor hij er in geslaagd zou zijn, de voet van de muur te bereiken en ook, om te doen geloven aan inbrekers, die van buiten het huis waren binnen gekomen en ook langs dezelfde weg weer waren teruggekeerd.

En nu was die deur dicht!

Het was duidelijk, dat iemand binnenhuis de sleutel weer in het slot had omgedraaid. Dat kon pas kort geleden zijn, op zijn hoogst een kwartier.

Brand, die niet begreep wat er gaande was, vroeg heel zacht:

— Wat is er? Waarop wacht je om naar binnen te gaan?

— Ik wacht, dat een goede fee die deur weer voor mij opent Charles, of wel op een goede inval, om haar spoedig en geruisloos te forceren. Je moet weten dat ze dicht is!

Brand maakte een gebaar van schrik. Dat was inderdaad een heel onaangename toestand. Zeker, zij hadden nog volstrekt geen strafbare daad gepleegd, maar intussen geloofde iedereen, dat zij rustig in hun kamer waren en een ontmoeting met de houtvester, die misschien nog laat op stropers uit was, kon de lastigste gevolgen hebben.

Raffles zag dit natuurlijk ook in en

dus nam hij aanstonds krachtige en afdoende maatregelen. Hij moest in ieder geval zo snel mogelijk binnenhuis trachten te komen.

Reeds had hij de tas met fijne instrumenten geopend en begon aan het slot te werken. Het was een geluk, dat hij het door en door kende en ook werd hij niet gehinderd door de aanwezigheid van een alarmsignaal.

Tien minuten later opende hij heel langzaam de deur.

Brand haalde verlicht adem. Boven het geluid van de steeds in kracht toenemende storm uit meende hij telkens schrikaanjagende geruchten te horen, het blaffen van een hond, het schreeuwen van een luide, bevelende stem en eens zelfs de klank van een ver schot.

Hij was blij, dat hij weer veilig binnen stond en wilde juist beginnen de trappen te beklimmen, die naar zijn kamer voerde, toen hij een hand op zijn schouder voelde. Met een gebaar van schrik wendde hij zich om, gereed om zich te verdedigen, toen hij de ironische stem van Raffles hoorde, die tot hem fluisterde :

— Het spijt mij dat ik je moet tegenhouden, Charles, maar je schijnt een kleinigheid te hebben vergeten.

— Wat kan dat zijn?

— O, niets anders, dan dat je verondersteld wordt, deze nacht op ons eigen landgoed te zijn!

— Dat is waar ook, hoe kon ik dat vergeten, zei Brand met een zucht. Het is niet erg aangenaam, maar dan zal er niets anders overblijven, dan in de ongestuvige, duistere nacht weer naar buiten te gaan!

— Wij hebben wel moeilijker dingen gedaan, Charles! Neem je motorfiets en die zal je ondanks de storm, wel een veilig eind weg brengen! Voor van nacht moeten wij het in ieder geval opgeven. Er gebeuren hier wat al te zonderlinge zaken in dit huis! Wij moeten...

Hij hield plotseling op. Zijn uiterst fijn gehoor had ergens het zachte kraken van een traprede gehoord.

Bijna een volle minuut later klonk

het nog eens, zachter nu en toen was alles weer stil.

Brand fluisterde bijna onhoorbaar :

— Wat was er? Heb je iets gehoord?

— Het kraken van de trap! Er werd ergens gelopen! Nu is het weer stil. Ik zou wel eens willen weten wat dat alles te beduiden heeft. Nu, morgen zijn wij misschien wijzer! Maak nu dat je wekomt en kom morgen in de loop van de middag of even voor de lunch weer terug. Wij moeten het uitsstellen tot een volgende keer. Maar ik neem het die onbekende seingasten zeer kwalijk, dat zij mij in mijn werk belemmerd hebben. Tot ziens Charles! Ga deze deur maar weer uit, ik zal wel achter je sluiten.

In de duisternis gaven de twee vrienden elkander de hand, nogmaals draaide de sleutel om in het slot en Raffles sloop onhoorbaar naar zijn kamer, die hij veilig bereikte en keek, voor hij het gordijn sloot en licht maakte, nog eens naar buiten.

De zee was woelig. Vaag kon men de witte koppen der hoge golven zien. Met woedend geraas beukte de branding de klippen. Van een licht was nergens meer iets te zien. Het was duidelijk, dat de motorboot, of wat het dan ook geweest mocht zijn, snel een veilige haven had opgezocht en gevlucht was voor de storm, die de kracht van een orkaan scheen te zullen aannemen.

Toen deed Raffles de gordijnen dicht, ontstak een kleine lamp en niet lang daarna lag hij uitgestrekt op het grote, ouderwetse bed, in een van de mooiste, oudste kamers van het huis en dacht nog even na over de zonderlinge gebeurtenissen, die zich die nacht in het huis hadden afgespeeld. Toen sliep hij in.

Maar de volgende morgen, al heel vroeg werd hij gewekt door een soort van stormloop door de gangen van het prachtige, oude kasteel. Er werd geroepen en geschreeuwd, er klonken bevelen, er werd met deuren gesmetten; men zou zeggen dat het kasteel

eensklaps overvallen was door een vijandelijke bende.

Raffles sprong uit het bed en kleedde zich zo spoedig mogelijk aan. Een kwartier later wist hij wat er gebeurd was. De juwelen van Mevrouw de weduwe Podansky, ter waarde van ruim 25 duizen pond sterling, waren die nacht op een geheimzinnige wijze uit haar kamer gestolen! De arme vrouw was bijna krankzinnig van smart en woede en dreigde iedereen, die naar haar wilde luisteren, met alle straffen des hemels, wanneer zij haar kostbare juwelen niet dezelfde dag zou terugkrijgen.

Het moet gezegd worden, dat de politie ditmaal een bijzondere ijver aan de dag legde. Want het was nog geen tien uur in de morgen of zij had wel niet de gestolen juwelen, maar dan toch de dief. Het was Jerry Moloney, de zoon van de rentmeester van de markiezin.

Toen Raffles dit voor het eerst hoorde, bevond de arrestant zich in een der cachotten van het kleine politiebureau van Ferryden. Dat was omstreeks tien uur in de morgen. Om elf uur was Brand weer terug, niet zeer in zijn humeur, want hij had over een stikdonkere weg en in een plasregen, met zijn motorfiets naar het naburige Brechin moeten rijden, had daar in een erbarmelijk slecht hotel overnacht en meende te kunnen voorspellen, dat een heftige verkoudheid hem zeker niet bespaard zou worden.

Maar onmiddellijk werden zijn persoonlijke gevoelens en zijn bezwaren op de vlucht gejaagd door de wervelwind van feiten, die zich tijdens zijn afwezigheid hadden voorgedaan. Het gelek wel, alsof een soort paniek heerste op Holderness Hall. De gasten stonden bij kleine troepjes bijeen in de vestibule en haar onmiddellijke nabijheid en bespraken dit geval op een geheimzinnige, fluisterende toon.

Een paar hunner, die niet tegen dergelijke emoties bestand waren, hadden haastig hunne koffers gepakt en

waren, zonder veel omslag, verdwenen.

Mevrouw de weduwe Podansky liep nog altijd jammerend heen en weer, waarbij het grote huis nog te klein scheen te zijn, zwaaide met haar dikke armen en dreigde met de vreselijkste wraakneming, als die juwelen niet terechtkwamen.

Haar dochter liep stil en bleek rond en liet zich maar heel weinig zien. Zij was zoeven door de politie ondervraagd en het verhoor scheen haar sterk te hebben aangegrepen.

Wat Markiezin Constance betreft, zij was in de zevende hemel! Iets dergelijks was haar nog nooit overkomen! Ja, bijna speet het haar, dat zij niet zelf het slachtoffer was geweest! Welk een romantisch geval! Welk een opzien zou dat alles baren! Voor 25 duizend pond sterling aan juwelen gestolen, in haar huis!

Zij maakte zich geen ogenblik ongerust, dat die juwelen niet zouden worden terug gevonden, nu men de dief had. Die jonge snaak, van wien het haar intussen wel verwonderde, dat hij zoiets kon doen, zou wel spoedig bekennen.

Nu, die voorspelling kwam dan ook uit. Maloney bekende de diefstal volmondig! Hij was met een valse sleutel de slaapkamer binnengedrongen van Elena, grenzend aan dat van haar moeder en door de tussendeur het slaapvertrek van de Poolse officiersweduwe. Het meisje was rustig blijven doorslapen. Hij had spoedig het kistje met juwelen ontdekt en het met zich meegenomen. Ook de oude dame was kalm blijven doorslapen. Maar waar hij de gestolen schat gelaten had, dat wilde hij tot geen prijs verraden en toen Mevrouw Podansky dit hoorde, dreigde zij een ogenblik te zullen stikken.

De vader van de dief, zo werd er gefluisterd, was er slecht aan toe. De brave oude Maloney was de eerlijkheid zelf, had Mevrouw de Markiezin bijna een mensenleeftijd trouw ge-

diend en rukte zich de haren uit het hoofd over de zware misstap van zijn zoon.

Precies om twaalf uur verscheen het parket en met het parket ook de arrestant, teneinde geconfronteerd te worden met het slachtoffer en uiteen te zetten, hoe de zaak zich had toege- dragen.

Twee krachtige agenten waren er nodig, om Mevrouw Podansky vast te houden, die zich aanstonds op de jonge juwelendief wilde werpen. Een aantal gasten waren bij dit pijnlijke toneel aanwezig geweest, waaronder ook Raffles en Brand, die met begrijpelijke aandacht de gang van zaken volgden.

Jerry Maloney was zeer bleek, maar hij zag er vastberaden uit en zijn lippen waren dicht opeengeklemd, toen hij tussen twee agenten werd binnengebracht en spoedig daarop naar boven moest gaan, naar de beide kamers van moeder en dochter, die het toneel van de roof waren geweest.

De officier van justitie, een klein, knorrig en kort aangebonden man, begon onmiddellijk, nadat Maloney was binnengebracht :

— Vertel nu maar spoedig hoe het gegaan is en vertel dan waar je het goedje hebt gelaten. Je bent nu al op de goede weg, door de daad te beken- nen.

— Ik heb toch al gezegd! antwoordde Maloney tussen de tanden, dat ik niets meer aan mijn verklaringen heb toe te voegen. Ik ben met een valse sleutel deze kamer binnengekomen.

— Hoe kwam je aan die sleutel?

— Die had ik toevallig! Er zijn veel dubbele sleutels van de kamers in dit huis. 's Winters treed ik wel op als huisbewaker en ik weet er dus alles van.

— Hoe laat was het toen je hier binnendrong?

De jonge man aarzelde slechts een ogenblik en antwoordde toen :

— Het zal ongeveer half twee zijn geweest, misschien iets later, in geen geval vroeger.

— Bleef de jonge dame slapen?

— Ja. Ik liep op vilten zolen. De tussendeur stond open, alles ging heel snel in zijn werk. De oude vrouw snurkte als een os, met uw welnemen. Zij zou ook niet wakker geworden zijn, al had ik veel meer leven ge- maakt.

De rechter van instructie was de slaapkamer van de oude dame bin- nengetreden, waartoe hij de tussen- deur moest openen en haalde dadelijk met een vies gezicht de neus op.

— Wat is het hier voor een zonder- linge lucht?

Niemand gaf antwoord.

De officier wendde zich met een streng gelaat tot Maloney en vroeg :

— Waarom zeg je, dat ze rustig bleef doorslapen! Je hebt gas ge- bruikt, je hebt haar bedwelmd?

— Neen! antwoordde de jonge man kortaf. Ze sliep vast!

— Nu, wij zullen zien! Wat deed je toen je het kistje had?

— Ik ging langs dezelfde weg weer terug.

— En de jonge dame bleef maar altijd slapen?

— Ja.

— Merkwaardig! Nu, ook dat zul- len we wel nader onderzoeken!

Slechts een paar gasten waren mee naar boven geslopen en waren op de gang getuige van dit korte verhoor.

Die twee gasten waren Raffles en Brand. Zij maakten zich uit de voeten, zodra de kleine optocht van ge- rechtspersonen en de agenten met hun arrestant de terugweg weer ging aan- vaarden en zodra zij samen ergens al- leen waren, barsste Brand los :

— Wat heeft dat alles toch in 's he- melsnaam te beduiden? Is die jongen gek, of kan hij niet meer op een hor- loge zien? Hij zegt, dat hij om half twee de diefstal pleegde en dat is vol- komen onmogelijk, want het was wel twee uren vroeger, toen wij hier ge- heimzinnige lichten zagen.

— Zo Charles, is dat jou ook opge- vallen? vroeg Raffles met een glim- lach. Ja, er geschieden hier zeer

vreemde dingen ! Het is duidelijk, dat die knaap liegt, in de mening, dat hij dat ongestraft kan doen, omdat toch niemand hem gezien of gehoord heeft ! Waarom doet hij dat ? Het is maar de vraag, om dit te ontdekken Charles, en dan hebben wij ook de ware dief !

— Je gelooft dus niet, dat hij het deed ? vroeg Brand op levendige toon.

— Ik ben er zeker van ! Gelegenheidsdieven maken geen gebruik van gas en dat schijnt hier toch wel dege-lijk gebruikt te zijn !

— Maar voor de drommel, waarom neemt hij dan de schuld op zich, vroeg Brand in de hoogste verbazing ? Wie wil hij sparen ?

— Die daar ! antwoordde Raffles.

Brand wendde zich naar het openstaande raam. Elena liep daar langs een der prachtige grasvelden langzaam voorbij, bleek en met gebogen hoofd. Een ogenblik daarna was ze weer uit het gezicht verdwenen. Brand bedwong met moeite een kreet van ongeloof en zei zacht :

— Wat is dat nu ? Je wilt toch niet zeggen, dat dit meisje haar eigen moeder zou hebben bestolen ?

Raffles schudde het hoofd en antwoordde :

— Neen Charles, dat niet. Het is iets anders. Het verwondert me, dat je het zelf niet aanstonds begrijpt. Misschien zal het verhoor je wel op de goede weg helpen.

— Welk verhoor ? Wat valt er nog te verhoren ? De jongen heeft bekend, dat moet toch voor de officier voldoende zijn !

— Het zou hoogstens voldoende voor de rechter kunnen zijn, Charles ! Het parket heeft de taak, alle feiten vast te stellen. En die zijn nog lang niet vastgesteld, want hij weigert te zeggen waar die juwelen zijn ! Dat is ook niets verwonderlijk, want de goede jongen weet het niet. De ware dieven kwamen pas nadat hij weg was ! Dit alles is voor mij vrij duidelijk. De juwelen hadden waarschijnlijk moeten worden weggebracht aan boord van de wachtende motorboot en dat zou ook zeker gebeurd zijn, wanneer er maar niet zulk een holle zee had bestaan, die een verkeer met de kust volkomen onmogelijk maakte.

— Maar, in dat geval zou dus de kans bestaan, die juwelen te achterhalen !

— Een geringe kans, Charles ! Want het stormt nog hard, maar het is duidelijk, dat er verandering van weer op komst is. In elk geval zullen wij een oogje in het zeil houden. Ik zou het mijzelf nooit vergeven, als er letterlijk voor mijn neus zulke kostbare stenen werden gekaapt.

— Zouden alle gasten ondervraagd worden ?

— Wel neen ! Maar wij zullen zorgen, Charles, bij degenen te zijn, die «iets gehoord en iets gezien» hebben !

— Wees voorzichtig ! zei Brand verschrikt. Dat zou ons kunnen opbreken !

— Maak je maar niet ongerust, ik zal mijn antwoorden goed weten te kiezen !

HOOFDSTUK IV.

HET VERHOOR

Niet zonder veel moeite was de officier er tenslotte in geslaagd enige orde te scheppen in de chaos.

Een der grote kamers werd bestemd voor het verhoor van de weinige getuigen, van het slachtoffer, van de

vrouw des huizes en van de arrestant.

De officier zat achter een leeggemaakte tafel, aan zijn rechter hand zat de schrijver, die eigenlijk de «tikker» moest heten, daar hij werkte met behulp van een draagbare schrijf-

machine en aan zijn linkerhand was de substituut gezeten, een zwaarlijvig, kortademig en dik mannetje met een bleek, breed gezicht en een hoornen lorgnet op een zeer klein, glimmend neusje.

Er waren wat stoelen klaargezet voor de getuigen en er waren vier agenten aanwezig, waarvan er twee benodigd waren ter kalmering van de bestolene, die in vier talen heftig haar smart en haar toorn tot uiting bracht.

De officier zette zijn zwaarste stem op en bulderde tenslotte wanhopig:

— Ik zal u nu vriendelijk moeten verzoeken, Mevrouw, eh, hoe is de naam ook weer?

— Mijn naam is Podansky! riep de bestolene dame heftig.

— Nu, dan verzoek ik u vriendelijk, mevrouw Podansky, om nu eens eindelijk op te houden met die jammerklachten, die de zaak niet verder brengen, integendeel! Ik verzoek u maar alleen, zodra uw tijd daartoe gekomen is, mij rustig en duidelijk antwoord te geven op de vragen, die ik u zal stellen.

— Wat valt er nog te vragen? Laat die schurk zeggen waar hij mijn kostbaarheden verstoep heeft, stop hem zelf voor vijf jaren in de gevangenis en alles is in orde!

De officier haalde de schouders op over zulk een gemis aan het elementaire begrip van een gerechterlijk onderzoek en zei luid:

— Daartoe kunnen wij alleen maar komen, wanneer alles ordelijk en volgens de voorschriften in zijn werk gaat! Wij zullen dus met u beginnen als u het goed vindt!

De officiersweduwe barstte in een hysterisch lachen uit en kermde:

— Of ik het goed vind! Ik zou het voldoende vinden, als die dief wilde zeggen, waar hij mijn juwelen heeft verborgen!

De officier gaf zulk een harde slag met zijn vuist op tafel, dat zelfs Mevrouw Podansky ervan schrikte en een ogenblik zweeg. Daarop begon hij:

— Waar stond het kistje juwelen?

— In een muurkast!

— Was die afgesloten?

— Natuurlijk!

— Waar was de sleutel?

— Onder mijn hoofdkussen!

— En u heeft er niets van gemerkt, dat die werd weggenomen?

— Niets! En dat zoudt u ook niet gedaan hebben, als ze u bedwelmd hadden! Ik heb er nog barstende hoofdpijn van!

De scherpe ogen van de officier gingen voor een kort ogenblik naar Jerry Maloney, die zwijgend en bleek op zijn stoel zat en toen vroeg hij weer:

— Er is dus een bedwelmend middel op u toegepast.

— Dat zeg ik u immers!

— Kan de arrestant geweten hebben, dat u zoveel juwelen bezat?

— Als hij tenminste ogen in zijn hoofd heeft! antwoordde Mevrouw Podansky nors. Ik droeg ze dikwijls genoeg!

— U schat de waarde op...?

— Op minstens 25 duizend pond en dan taxeer ik ze laag! Als hij maar wilde zeggen, waar ze zijn!

— Dat zal hij misschien nog wel doen, Mevrouw! trachtte de officier haar te sussen! Wanneer vermiste u ze?

— Vanmorgen om acht uur toen ik wakker werd en de deur van de muurkast zag openstaan.

— Was uw raam gesloten?

— Potdicht!

— De tussendeur?

— Ook dicht!

— Wat deed u, nadat u de diefstal ontdekte?

— Schreeuwen tot ik er schor van werd.

— Geloof u dat deze jonge man de diefstal gepleegd kan hebben?

— Als hij het toch zelf bekent!

De schrijfmachine ratelde en de officier van justitie tikte een tijdlang met zijn zilveren potlood op het tafelblad, terwijl de substituut met een diepbedroefd gelaat de dikke, ronde glazen van zijn lorgnet oppoetste.

Toen gingen de zwarte ogen van de officier de kleine kring van getuigen rond, om zich tenslotte te vestigen op Maloney, die somber voor zich uitstaarde.

— Sta eens op, Maloney en geef duidelijk antwoord op mijn vragen! Hoe kwam je het huis binnen?

— Door een zijdeur, die ik ken! Ook daarvan heb ik een sleutel.

— Je ging toen naar boven en opende met een tweede valse sleutel, de deur van mejuffrouw Elena's kamer, niet waar?

— Ja, dat deed ik!

— Dat zal hem moeilijk genoeg zijn gevallen, mijnheer de officier, want die deur heeft van binnen een knip!

Verbaasd gingen de ogen van de officier weer in het rond en toen vroeg hij ongeduldig:

— Wie zei dat?

— Ik nam die vrijheid, mijnheer de officier!

Het was graaf Palmhurst, die gesproken had.

— Er werd u eigenlijk niets gevraagd, mijnheer, maar nu u meer van de zaak schijnt te weten...

— Ik weet er volstrekt niets van, hernaam Raffles kalm en constateer alleen maar een feit, dat anders misschien aan de aandacht zou ontsnappen!

— Hoe is uw naam?

— Ik ben graaf Palmhurst!

— Is u een van de logeergasten?

— Sedert ongeveer drie dagen!

— Wat bedoelt u eigenlijk met uw opmerking?

— Wel, niets bijzonders! Ik wilde er alleen maar het licht op laten vallen, dat alle valse sleutels ter wereld niets helpen, wanneer een deur een stevige knip aan de binnenkant heeft! Maar natuurlijk, indien dit voorwerp van binnen uit teruggeschoven wordt.

Het bleef een ogenblik zeer stil.

Er waren twee vrouwen in dat vertrek, jong nog, op wie deze eenvoudige mededeling een zeer sterke indruk scheen te maken. Dat waren

Elena Podansky en Phillis, de dochter van markiezin Constance.

De eerste was eerst vuurrood, toen doodsbleek geworden en staarde Raffles aan met ogen, die niet bepaald van vriendschap spraken. Het gezichtje van Phillis was smartelijk vertrokken en zei keek de beklagde aan met een mengeling van verwijt en diepe droefheid.

Jerry Maloney had een beweging van woede gemaakt en keek Raffles met samengeknepen lippen en gerimpeld voorhoofd aan.

De officier wachtte er zich wel voor, ook maar een woord te zeggen. Hij kende bij ervaring de waarde van het «psychologisch moment» en hij begreep, als een goed vakman, dat de zaak een onverwachte wending ging nemen en dat er nu nog wel meer zou loskomen.

En dat geschiedde dan ook, maar waarschijnlijk niet op de wijze, die hij verwacht en gehoopt had.

Het was de stem van Elena, die sprak, rustig en afgemeten:

— Ik schuif gewoonlijk steeds de knip voor mijn slaapkamerdeur, maar gisteravond heb ik het toevallig vergeten.

Er ging als het ware een zucht door degenen, die daar in die kamer waren, maar de officier zei streng en een beetje ironisch:

— Dat is een toevallige nalatigheid, Miss, die Mevrouw uw mama duur te staan kan komen. Nu, wij nemen dus aan, dat de valse sleutel juist gisteren goed van pas kwam. Het toeval is dit jonge mens wel zeer te stade gekomen! Misschien was hij goed op de hoogte van deze nalatigheid?

Er klonk zoveel spot en achterdocht in de woorden van de officier, dat Jerry woedend opstootte:

— Ik ontzeg u het recht, mijnheer de officier, toespelingen van welke aard ook te maken! En u moet mij geloven! Ik had al lang te voren het plan van de beroving opgemaakt! Natuurlijk wist ik ook van die knip af, maar... ik wachtte de gunstige

gelegenheid af. Ik had al eens vroeger geprobeerd, tot driemaal toe, maar toen vond ik de deur dicht en durfde niet verder gaan.

Weer bleef het stil. De officier had zich achterover in zijn stoel geworpen, speelde schijnbaar achteloos met zijn zilveren potlood, maar keek over zijn goudomrande bril heen, met zijn scherpe ogen beurtelings naar Elena, naar Jerry en naar die zonderlinge graaf Palmhurst, die zich ongevraagd in de zaak had gemengd.

Er ging blijkbaar iets in hem om, dat hij rustig tot rijpheid wilde laten komen. Het werd nu wel duidelijk voor hem, dat er aan deze diamantenroof heel wat meer vast zat, dan hij eerst vermoedde.

Hij legde het potlood eensklaps naast zich neer en begon weer, met zijn doordringende stem, maar die lang niet meer zo streng klonk :

— Vertel mij eens, mijnheer Maloney, hoe bereidde u eigenlijk het gas, waarmee mevrouw Podansky bedwelmd werd?

— Dat had ik... dat liet ik... ik heb dat zelf gemaakt!

Maloney stotterde en voor een kort ogenblik gingen zijn blikken als smekend naar Elena, die daar strak en bleek neerzat, de mooie handen in de schoot gevouwen.

— Wat was het voor een soort gas? ging de officier medogenloos voort.

— Het was lichtgas, dat ik in een kleine cylinder bij mij droeg!

Er verscheen een merkwaardige glimlach op het gelaat van de officier, half van medelijden, half van spot.

— Wij zullen dat aanstonds wel eens verder bekijken! zei hij langzaam. Vertel mij eens, mijnheer Maloney, is u van nacht gezien?

— Ja! antwoordde de jonge man kortaf.

— Zou u bekend hebben, als dat niet het geval was?

— Natuurlijk niet! antwoordde Maloney ruw. Dan zou ik aan de haal zijn gegaan!

— Wie was degene die u zag?

— Het kamermeisje!

— Wanneer is dat geweest?

— Onmiddellijk na de diefstal!

— Laat dat kamermeisje eens hier komen! riep de officier en zijn stem had weer en harde klank.

Een mooi en blijkbaar alles behalve verlegen kamermeisje in een koket, zwart jurkje trad onbeschroomd naar voren, zich blijkbaar wel bewust van haar gewichtigheid.

— Je naam, begon de officier.

— Carry, mijnheer, Carry Hoover.

— De beklagde zegt, dat u hem gezien hebt. Is dat waar?

— Hij zou het moeilijk kunnen ontkennen, zei het meisje vinnig en uit haar donkere ogen schoot een vijandige blik naar Maloney, die de armen over elkaar had geslagen.

— Hij zag jou dus ook?

— Heel goed!

— Het licht brandde dus nog?

— Neen, natuurlijk niet.

— Hoë konden jullie elkander dan in de duisternis herkennen?

— Hij had een zaklantaarn bij zich en ik een kandelaar met brandende kaars.

— De beklagde zegt, dat het even na de diefstal is geweest! Dat wil dus zeggen om een uur of half twee?

— Half twee? herhaalde het meisje verbaasd. Hoe zo? Het was nauwelijks twaalf uur!

— Dat kan niet, de beklagde heeft gezegd, dat het op zijn vroegst half twee was!

— Ik kan mij wel vergist hebben! bromde Maloney. Wat doet het uur er ook toe? Wat heeft dit hele verhoor eigenlijk te beduiden? Ik beken immers! Maak er dan een einde aan!

Zijn stem was steeds driftiger en heftiger geworden. Zijn ogen schoten nu vuur en hij maakte een wild gebaar.

De officier nam hem met een onderzoekende blik eens op en zei toen rustig:

— Misschien komen er nog wel meer vergissingen aan de dag, mijnheer Maloney!

Op dat ogenblik trok Brand Raffles even aan de mouw en fluisterde heel zacht :

— Dat geheimzinnige schijnsel achter de vensters is dus opgelost ! Het kamermeisje was op de wandeling ! Maar wat deed zij op ? Wat betekende die ommevang ?

— Misschien zullen wij dat uit haar eigen mond te horen krijgen, Charles, antwoordde Raffles, voor wie geen enkel woord, geen enkele intonatie verloren was gegaan.

— Zou zij het zijn geweest, die de seinen gaf ?

— Zeer waarschijnlijk niet ! En in elk geval kan zij het niet met een blaker hebben gedaan !

Maar daar klonk de stem van de officier al weder :

— Wat deed je eigenlijk om die tijd van de nacht op de gangen ?

— Ik dacht dat ik iets had gehoord op de zolderverdieping, mijnheer ! Ik ben niet bang uitgevallen, ik ging eens kijken en ik heb zelfs op de deur geklopt van de butler, Maar die had niets gehoord of gezien, ik zelf zag ook niets en toen ben ik naar beneden gegaan, om te kijken of daar alles in orde was.

— Hoe bedoel je dat ?

— Om te kijken of de deuren gesloten waren !

— En dus vond je de zijdeur waarschijnlijk open ?

— Niet de zijdeur, maar de achterdeur naast de keuken !

Raffles en Brand keken elkander veelbetekenend aan.

De officier echter keek naar Maloney ? en vroeg :

— Hoe zit dat, Maloney ? Al weer een vergissing ? Je kwam immers door een zijdeur en niet door de keukendeur binnen ?

— Ik weet het niet zo nauwkeurig meer ! antwoordde de gevraagde nors. Laat de comédie nu toch uit zijn !

— Wat deed je toen verder ?

— Wel, ik sloot natuurlijk die deur weer en ik ging naar bed. Maar op mijn weg van boven naar beneden

had ik hem gezien !

— Je bedoelt mijnheer Maloney ? antwoordde het meisje, met een minachtend schouderophalen. Hij stond bij de deur van de kamer van die dame daar en scheen verschrikkelijk in de war te zijn.

— Had je de indruk, dat hij er uitkwam of dat hij er binnen wilde gaan ?

— Dat kan ik onmogelijk zeggen.

— Zijn er nog woorden tussen jullie gewisseld ?

— Volstrekt niet !

— Ze liegt ! riep Maloney woedend. Ze siste mij in het voorbijgaan toe... och, het komt er ook niet op aan !

— Denk er om Maloney, in deze zaak komt alles op kleinigheden aan ! waarschuwde de officier hem. Je hebt je in je drift versproken. Wees nu verstandig en deel mij mede wat zij zei !

— Zij zei : « Dat zal je opbreken ».

Weer bleef het stil. Het kamermeisje was van kleur verschoten en keek Maloney vol haat aan. De officier had de lippen gesplitst, alsof hij een deuntje wilde fluiten. Phillis had voor een kort ogenblikje de ogen met een hand bedekt en toen zij die hand weer wegnam was zij bleker dan ooit.

En weer begon de rustige stem van de officier :

— Er schijnt iets te zijn, tussen die jonge dame en jou, Maloney, dat... dat wij nog wel eens nader zullen onderzoeken ! Begrijp ik het dus goed, dan heb jij maar bekend, omdat je om zo te zeggen toch op heterdaad betrapt was door dat meisje, dat je niet al te goed gezind schijnt te zijn ?

— Zo is het !

— Dacht je aan een diefstal, Carry Hoover ?

— Helemaal niet ! Ik dacht aan heel iets anders !

— Beken je, dat jij die woorden hebt gesproken ?

— Het is wel mogelijk ! antwoordde het meisje onverschillig.

— Je hebt dus een hekel aan mijnheer Maloney ?

— Wij zijn geen vrienden ! antwoordde het meisje dof.

— Dat moet wel, want jij bent het, die de politie het eerst op het spoor hebt gebracht, toen je van de diefstal hoorde!

— Was dat soms niet mijn plicht? vroeg het meisje op schelle toon.

— Natuurlijk! antwoordde de officier kortaf. Maar nu iets anders. Dokter, mag ik u verzoeken, even hier te komen?

Zoeven was de deur van het vertrek opengegaan en een klein, grijs heertje was binnengetreden, met zijn hoed in de hand en op zijn tenen lopend, alsof hij zich in een kerk bevond. Hij kwam nu naderbij, naar alle richtingen buigend.

— U hebt zoeven de kamer nog eens onderzocht en ook het beddegoed, zoals ik u had laten verzoeken?

— Ja, dat is gebeurd, mijnheer!

— Van welke aard acht u het gebruikte gas? vroeg de officier, met de blik op Maloney gevestigd.

— Gas? herhaalde de dokter, terwijl hij met een wild gebaar naar zijn grote, dunne neus greep. Wie spreekt er van gas? Het was heel gewone chloroform en er is nog al gul mee omgesprongen ook! Ik vond er sporen van op het hoofdkussen. De dame in kwestie moet van een sterke constitutie zijn, want de gebruikte hoeveelheid moet wel voldoende zijn geweest, om een os te bedwelmen.

De officier keek schuins naar de verdachte en zei toen langzaam:

— De zoveelste vergissing, Maloney! het begint opvallend te worden! Geen gas, maar chloroform. Welk belang had je er bij, op zo'n onbedui-

dend punt te liegen?

Maloney gaf geen antwoord, maar stond daar zwijgend, de lippen op elkander gedrukt en toen klonk eensklaps een hartstochtelijke vrouwenstem, die kreet:

— Houd toch op; martel hem niet langer! Ziet gij dan niet, dat hij op het punt staat, te bezwijken?

Het was Phillis, die de woorden had uitgeroepen, de kleine handen in elkander gestrengeld en bleek als een dode.

Maloney had het hoofd opgeheven en keek haar aan, met een blik van smartelijke verbazing en iets als schuldbesef.

En dan weer de rustige, wat slappende stem van de officier, die zei:

— Ja, ik geloof, dat wij er maar een einde aan moesten maken. Maloney, je moet zelf inzien, dat je er verkeerd aan doet, ons hier op leugens te tracteren! Je hebt bekend, de diefstal te hebben gepleegd. Ga dan nog wat verder en verhaal ons ook ronduit en ditmaal zonder zulke vreemde vergissingen te begaan, hoe alles in zijn werk ging.

— Ik heb er niets aan toe te voegen, zei Maloney dof. Ik drong het vertrek van juffrouw Elena binnen, om de juwelen van haar moeder te stelen, ik bedwelmd haar en ik nam de juwelen mee. Dit moet u voldoende zijn.

— En je wilt niet zeggen, waar je de stenen gelaten hebt?

— Neen!

— Dan vrees ik, Maloney, dat het mij nog lang niet genoeg is!

HOOFDSTUK V.

DE MOTORBOOT KOMT TEN TONELE

Het parket was met een tweetal grote auto's gekomen en toen het terugkeerde, nam het Malloney voorlopig mee, die zou worden opgesloten in het huis van bewaring te Brechin,

tot tijd en wijle een nader onderzoek zou hebben uitgemaakt, in hoeverre hij bij deze geheimzinnige zaak betrokken was.

En het vertrekkende parket liet een

Holderness Hall achter zich, dat letterlijk kookte van opwinding en van talloze, tegenstrijdige en hartstochtelijke gevoelens.

Men vreesde een kort ogenblik, dat de dokter die het onderzoek had ingesteld, ook zijn zorgen zou moeten besteden aan de Poolse officiersweduwe, die krijsend rondliep en om haar juwelen schreeuwde, zoals Richard II om een paard!

Maar evenmin als de moordenaar-koning zijn paard, dat hem het leven had kunnen redden, kreeg, ontving mevrouw Podansky haar juwelen terug.

Onmiddellijk nadat het parket zich verwijderd had, begaven Raffles en Brand zich naar het park, achter het huis gelegen en ternauwernood waren zij buiten het bereik van iedere stem, of Brand begon op zachte toon:

— Maar Edward, want kon je bewegen hebben, zo onvoorzichtig tussen beide te komen en over die knip te gaan praten?

— Charles, zelfs John Raffles kan zich wel eens niet bedwingen, en laat zich inderdaad soms op gevaarlijke wijze meeslepen door zijn gevoelens.

— Maar, wat bedoelde je er mee?

— Wat ik ermee bedoelde? Ik hoopte, Charles, dat ik een van degenen, die daar in de kamer waren, kon bewegen, eindelijk de waarheid te zeggen! Maar die persoon scheen daar toe niet sterk genoeg te zijn! Wat Maloney betreft, er kan thans geen schijn van twijfel meer bestaan, of hij is aan de diamantenroof volkomen onschuldig! Wat hij bazelde van de deur, van de knip, van het gas, het was alles van de onnozelheid van een kind in de boosheid! Die knaap is te romantisch en dat zal hem nog in het ongeluk storten, vrees ik!

— Maar waarom beticht die kleine feeks van een kamermeisje hem?

— Mijn hemel, Charles, jij zegt, dat je in de grote wereld verkeert, je laat je er op voorstaan, dat je de mensen zo goed kent en je begrijpt dat niet

aanstonds? Wel, het is zo helder als glas, dat de mooie Carry zich aan onze romanticus heeft willen opdringen en afgewezen werd! Daarop duiden haar woorden, toen ze hem bij toeval ontmoette bij de deur van... een medeminnares!

— Wat zeg je dààr? Je gelooft dus...

— Stui, Charles! daar komt onze mooie Elena aan! Laat zij je niet horen!

— Nog een ding, geloof je dat het waar is wat het meisje zei over haar rondgang door het huis?

— O ja, want wat zij hoorde, dat was niets anders dan het gerucht van het venster, dat daarboven werd opengemaakt! Dat is het, daarginds! Ik weet niet wie daar logeerde! Ga dat eens onmiddellijk onderzoeken, Charles, want uit dat raam werden de seinen gegeven, ik ben er nu zeker van!

— Wij komen toch veel te laat, om de dieven, wie zij ook mogen zijn, op onze beurt te beroven!

— Neen, Charles, want de storm heeft de motorboot belet, uit te varen! Ik heb zoeven naar Ferryden getelefoneerd, er ligt daar inderdaad sedert gisterenavond een zeewaardige motorboot, die daar niet thuis hoort. Wij gaan er zo spoedig mogelijk heen, maar eerst moet ik weten, wie er gisteren nacht daar boven voor het venster kan hebben gestaan.

Brand snelde heen. En intussen zette Elena haar weg voort, totdat zij Raffles bereikt had, die heel langzaam en schijnbaar zonder haar te hebben opgemerkt, bleef voortlopen langs het smalle, met grind bestrooide laantje.

Maar nu moest hij wel stilstaan, want achter hem zei een zachte wat bevende stem:

— Een ogenblikje, graaf! Wilt u mij een paar minuten toestaan?

— Maar dat spreekt immers vanzelf, mejuffrouw! antwoordde Raffles, met zijn hoffelijkste buiging. Kan ik u met een of ander van dienst zijn?

— Dat geloof ik haast niet! Dien-

sten neem ik maar zelden aan! Maar gij zoudt mij een opheldering kunnen geven, die u mij zelfs min of meer verschuldigd is?

— Een opheldering? vroeg Raffles, uitstekend onnozelheid voorwendend.

— Gij weet heel goed waarop ik doel! Zonder dat iemand u iets vroeg hebt gij daareven, tijdens het verhoor, een opmerking gemaakt, die voor mij uiterst pijnlijk moest zijn!

— Aha, wat men zou kunnen noemen het verhaal van de knip! zei Raffles opgewekt, maar in zijn ogen kwam een uitdrukking, die de vrouw had moeten waarschuwen. Zij echter hoorde alleen de spottende klank in zijn stem en zei bits:

— Hoe kwaamt gij er dan toe, een opmerking te maken, waar iedereen bij was, die mijn naam in opspraak zou kunnen brengen?

— Hoe moet ik dat verstaan?

— Dat begrijpt gij zelf heel goed! zei Elena toornig. Gij wildet zeggen, dat de sleutel op mijn deur onbruikbaar was, tenzij de knip door iemand werd weggeschoven. En wie had dat anders kunnen doen dan ik?

— Natuurlijk, wie had dat anders kunnen doen? herhaalde Raffles, langzaam met het hoofd knikkend.

— Aha, dus gij gelooft werkelijk, dat ik, mijnheer Maloney heb binnen gelaten?

— Dat geloof ik inderdaad! antwoordde Raffles en zijn ogen boorden zich nu als dolken in de hare. Luister nu eens goed naar mij, mejuffrouw Elena! Ik ben de laatste, die aan een vrouw het recht zou willen ontzeggen, te doen en te laten, wat zij zelf verkiest. Gij zijt aan niemand verbonden, voor zover ik weet en kunt de toegang tot uw kamer weigeren of toestaan naar uw eigen welgevallen, mits en dit is het kardinale punt, geen eerlijk man, die beter verdient, daarvan het slachtoffer wordt! Gij weet natuurlijk goed dat Jerry Maloney de juwelen van uw moeder niet gestolen heeft.

De stem van het jonge meisje had

een sissende klank, toen zij Raffles toebeet:

— Gij durft heel wat zeggen, graaf!

— Ja, dat erken ik, dat is zo mijn gewoonte! Omdat ik weet, dat de moderne vrouw ook heel wat kan verdragen!

— Gij beschuldigt mij er dus van, dat ik rustig zou hebben toegelaten, dat Jerry de diefstal bekende, zonder hem te hebben gepleegd?

— Ja, dat doe ik! Gij zijt bevreesd dat uw goede naam in opspraak zal worden gebracht, alsof die er ook maar een greintje op aankwam in vergelijking met de vrijheid, de eer en het geluk van een man! Uw grenzeloze zelfzucht brengt u ertoe, als iets vanzelf sprekends te aanvaarden, wat een daad is van zo grote edelmoedigheid, als ik die tegenwoordig niet meer durfde verwachten!

— Hij drong er zelf op aan! Hij wilde niet anders! zei Elena, zenuwachtig met de linten spelend, die van haar schouder afhingen.

— Dan had gij moeten weigeren! Gij had het moeten uitschreeuwen, dat hij loog, dat hij om uwentwille daar was!

— Ten aanhore van allen? Van de bedienden? riep het meisje ontzet.

— Ten aanhore van de gehele wereld, als het moest! antwoordde Raffles streng. Het is mij volkomen onbegrijpelijk, dat gij dit zelf niet inzielt! Vooral in deze tijd, nu de opvattingen van het vrouwelijk geslacht met betrekking tot wat al of niet geoorloofd is, zo zeer zijn gewijzigd en zij de grenzen zelf uiterst ruim trekken!

— En, zijt gij er zelf wel zo zeker van, graaf, dat hij het niet gedaan heeft? vroeg Elena, Raffles strak aanziende.

Hij zelf keek haar met de grootste verwondering aan en riep:

— Gelooft gij er dan aan? In volle ernst?

— Wat zou ik dan moeten geloven? was haar ongeduldig antwoord. Wie moet dan de dief zijn? Het is waar, hij was in mijn kamer en hij kan heel

goed ook in die van mijn moeder zijn geweest!

— Dat wil zeggen, gij kunt aannemen, dat Jerry slechts liefde heeft voorgewend, alleen met het doel, des te gemakkelijker bij die juwelen te kunnen komen?

— O, mannen zijn tegenwoordig tot alles in staat! antwoordde Elena.

— Dit is nog erger dan ik vermoedde! zei Raffles langzaam en hij keek haar met zoveel minachting aan, dat zij ineenkromp als onder een zweeps slag. Dan zal dit gehele voorval hem een reinigend bad zijn en als hij het verlaat, zal alleen de herinnering bij hem achterblijven, dat hij zijn genegeheid heeft gegeven aan een onwaardige!

— Graaf...! begon Elena.

Maar Raffles doorstond rustig haar dreigende blik en zij was de eerste die de ogen weer neersloeg, een paar woorden mompelde, die onverstaanbaar waren en toen haastig naar het huis terugkeerde.

Zij had echter nog geen tien stappen gedaan, toen Raffles haar inhaalde en dringend vroeg:

— Zijt gij van plan de waarheid te zeggen, ik bedoel, de reden te noemen, waarom Jerry in uw kamer was?

— Neen! riep zij heftig. Waartoe zou het nu nog dienen? Hij heeft bekend!

— Om u te redden!

— Men zou alleen maar zeggen, dat ik hem bij de diefstal geholpen heb! hernam het meisje driftig. Laat hij doen wat hij wil, ik zeg niets! Misschien, als ik volkomen overtuigd was van zijn onschuld...

Raffles deed een paar stappen achteruit. Zijn gelaat was strak. Hij zei geen woord meer, maar wendde zich om en liep langzaam van het meisje weg.

Bijna een haf uur liep hij wat rond in de schaduwrijke, kronkelende laantjes van het park, toen hij de lichte, snelle schreden van Brand hoorde.

Hij wendde zich om en keek in een

opgewonden verbaasd gelaat.

— Wie denk je, dat er in de kamers wonen, waarbij het venster behoort? vroeg Brand reeds in de verte, na zich te hebben overtuigd, dat er niemand in de nabijheid was om te luisteren.

— Burggraaf de la Rochebrune, antwoordde Raffles kalm.

— Je wist het en je liet mij dat onderzoeken instellen? vroeg Brand verward.

— Pardon, ik zei niet dat ik het wist! je vroeg mij alleen maar wat ik dacht! Het is echter een feit, dat ik die al te schone Fransman en zijn bevallige vriendin Sidonie de Chateau Melun zelfs in dit zonderlinge gezelschap heb gewantrouwd, van het eerste ogenblik, dat ik hen bijeen zag. Het heet, dat zij hier kennis hebben gemaakt, maar daarvoor was hun intimiteit wat al te groot. Zij zij beiden nog op het kasteel?

— Zij pakken hun koffers! Zij willen nog vanmiddag vertrekken!

— Stond dat vertrek al lang vast?

— Neen, het werd pas van morgen zo beslist. Zij gaven te kennen, dat zij hun lieve gastvrouw niet langer wilden tot last zijn, in deze voor haar zo pijnlijke tijd.

— Buitengewoon tactvol, maar van Fransen kan men ook niet anders verwachten! Zo, dus zij pakken hun koffers. Nu Charles, dan zij wij, hoop ik, nog niet te laat!

— Je gelooft toch niet, dat zij het geroofde bij zich hebben, ik meen in een van hun kamers?

— Dat zou wel wat erg onvoorzichtig zijn! Neen, zij hebben het zeker dadelijk overhandigd aan medeplichtigen en nu gaan zij zich bij hen voegen, zeer waarschijnlijk aan boord van de motorboot; misschien willen zij oversteken naar Bergen, of anders naar een Belgische of een Hollandse haven. Zij zullen namelijk niet zo dwaas zijn, het gestolene te Londen te willen verkopen! Dat is geen plek om zulke dure stukken, zonder gevaar voor ontdekking aan de man te brengen! In Antwerpen of Rotterdam

zou dat waarschijnlijk met minder risico kunnen gebeuren. Wij zullen dus ook maar alles voor ons vertrek in gereedheid brengen, Charles!

— Was dat niet Elena, die op je toeliep, toen ik wegging?

— Ja, ik sprak met haar. Voor zover ik enig inzicht heb in het vrouwelijk gemoed, zou ik Jerry slechts geluk kunnen wensen, als zij van hem afzag!

— Wat een domkop, zei Brand hoofdschuddend, terwijl hij alleen maar wat verder misschien wat hoger behoeft te kijken. Het is zo duidelijk als glas, voor iedereen en alleen maar niet voor hem, dat Phillis, de dochter van zijn broodgeefster hem liefheeft. Wij mannen zijn dikwijls merkwaardig blind! Ze heeft dus geweigerd om iets ten voordele van Jerry te zeggen?

— Zij denkt er niet aan! Want zij kan niet begrijpen, wie dan anders de juwelen kan hebben gestolen! Een scherp mes om deze band door te snijden, onverbiddelijk en dan kan kan alles nog in orde komen! En nu is er genoeg gepraat, Charles en zullen wij eens wat gaan doen! De boot ligt toch nog altijd op dezelfde plaats?

— Dat moet wel zo zijn, anders zou je chauffeur Henderson ons wel waarschuwd hebben! Hij zal er wel goed op hebben gepast.

— Stel je dan aanstonds telefonisch met hem in verbinding en zeg dat hij zich gereed houdt. Denk er om, wij krijgen waarschijnlijk te doen met zeer gevaarlijke schelmen, die de gestolen buit desnoods met wapengeweld zullen verdedigen.

— Er zijn drie uitstekende geweren aan boord, zei Brand glimlachend.

— Goed zo! Zodra je dit gedaan hebt, begeef je u met de motor naar Ferryden en kijk daar eens rond, om te zien wat er met die verdachte motorboot gebeurt. Tracht na te gaan, hoeveel personen er aan boord zijn.

— Goed. Wat doet jij intussen?

— Vermoedelijk ga ik eens met Jerry praten, in de gevangenis.

— Zouden ze je toelaten?

— Dat denk ik haast wel. Als ik bij voorbeeld Phillis kan overhalen, om mij te vergezellen! antwoordde Raffles met een glimlach.

— Maar je gelooft toch niet, dat hij op zijn verklaring zal terugkomen?

— Wie weet, als ik hem vertel hoe die kleine kat van een Poolse over hem denkt! Een verstandig man werpt immers geen paarden voor de zwijnen!

— Ik weet zeker, dat hij bij zijn oorspronkelijke verklaring zal blijven, want dat beschouwt hij als zijn plicht tegenover Elena!

— Ik vrees het ook, Charles, maar dan zal ik toch de rechter van instructie eens verzoeken, die jeugdige Poolse eens lang en grondig te ondervragen! Dan zal tenslotte de waarheid wel voor de dag komen!

En bij deze woorden namen de twee vrienden voorlopig afscheid.

Twee uren daarna had de schone burggraaf de la Rochebrune afscheid genomen van de markiezin en heel toevallig werd dit voorbeeld slechts weinige minuten later gevolgd door de niet minder schone Sidonie de Chateau Melun.

Dit paar verenigde zich weder op het kleine marktplein van Ferryden en begaf zich van daar, arm in arm, naar de kleine haven, waar een paar tamelijk armoedige motorbootjes voor tochtjes op zee, sloepen, vletten en zeiljollen op en neer deinden, naast hun kleine steigertjes.

De wind was sterk afgenomen en de dag beloofde een schitterend einde te zullen nemen. De hemel was diep blauw en langzaam dreven er hoge, statige, sneeuw witte wolken voorbij met scherpe randen, die geen regen of storm, maar integendeel nog fraai-er weer aankondigden.

Het tweetal was de kade bijna ten einde gelopen en stond eensklaps stil. Toen keek de man de vrouw aan, de vrouw keek achter zich en zonder dat er een woord gewisseld werd, renden beiden zo vlug zij konden verder de kade af en beklommen, ongeveer halverwege het havenhoofd,

een soort van uitzichttoren.

De man stormde de smalle ijzeren trap op, tot hij de eerste omloop bereikte en tuurde over de gladde zee.

Een ogenblik daarna stond de vrouw naast hem. Toen balde de man de vuisten en knarsetandde :

— De ellendelingen ! Wij zijn verraden, Sidonie ! Daar gaan zij met de vrucht van onze arbeid !

— Hij wees met uitgestrekte vingers naar een grijs geschilderde motorboot, blijkbaar een snel vaartuig, dat op volle kracht varende koers zette naar het Noorden. Het schip kon ongeveer twee zeemijlen van de kust verwijderd zijn.

De vrouw keek er een ogenblik naar met gloeiende ogen en siste :

— Bedrogen ! Bestolen ! En wij hebben het meeste en gevaarlijkste werk gedaan ? Denk je dat we dat mogen toelaten, Raoul ?

— Liever liet ik me dadelijk opknopen ! zei de Fransman woest. Kom mede ! Al moest het mij mijn huid kosten, ik ga hen achterna ! Ik had niet zo dom moeten zijn, hen te vertrouwen. Maar wij zullen eens zien, wat een paar goede revolvers en een snelle boot kunnen uitrusten ! Ik zet alles op een kaart, zij zullen zien, wat het betekent, Raoul Villemin tot vijand te hebben !

De man en de vrouw ijlden weer terug over het havenhoofd.

Vlak bij het begin daarvan troffen zij drie zeelieden aan, die daar wat heen en weer schenen te slenteren, hun pijpje rokend, met de handen in hun zakken. Villemin monsterde de oudste van die mannen eens goed en begon toen haastig :

— Wil jij me soms helpen aan een zeewaardige, vlugge boot, vriend ?

De man in zijn trui nam langzaam de pijp uit zijn mond en antwoordde bedachtzaam :

— Voor geld kun je alles krijgen, Sir ! Wij hebben een boot, die u desnoods naar Amerika brengt !

— Snel ?

— Zo snel als een torpedojager !

De ogen van de beide Fransen, toen zij elkander aankeken, schitterden.

— De zaak is, begon Villemin weer, ik ben verplicht, een andere boot in te halen. Tot iedere prijs. Je hebt scherpe ogen, denk ik, en kunt haar nog wel zien. Daar, die grijze boot !

— De « Zeemeermin » ? vroeg de zeerob.

— Juist !

— O, die heb ik met mijn « Zuidster » lang voor zonsondergang ingehaald ! zei de man met de blauwe trui, trots. Daar ligt ze. Wat betaalt u ?

— Vijftig pond, als we haar inhalen vóór de duisternis valt.

— Top ! Vlug dan maar ! Ik ben uw man ! maar boter bij de vis, want, je kunt nooit weten wat er op zee al zo kan gebeuren !

HOOFDSTUK VI.

ACHTERVOLGING

De drie zeelieden waren blijkbaar mannen, die wisten wat snel handelen is. Het was duidelijk, dat hun schip, een lange, scherp gebouwde, vrij laag op het water liggende motorboot, gereed was om onmiddellijk zee te kiezen, zodra maar een gegadigde zich kwam aanmelden.

Op het lage achterdek kon men de

bussen benzine keurig op rijen zien staan. Het schip had een flinke voor-kajuit en de koekeek ervan stak maar juist weinig boven het dek uit. De boot had een hoog gangboord, teneinde beschermd te zijn tegen stórtzeeën.

De gehele vorm van de « Zuidster » wees erop, dat zij, vooral bij een kalme zee, een zeer grote snelheid kon

ontwikkelen. Er was in de gehele haven van Ferryden geen tweede schip aan te wijzen, van welke aard dan ook, dat haar ook maar in de verste verte in snelheid evenaarde.

De trossen waren nauwelijks losgemaakt, de boot stooft nauwelijks voort tussen de beide havenhoofden, of Villemin wreef zich in de handen en zei:

— Zij loopt prachtig! Het is vreemd, ik meende alle boten in de haven te kennen, maar ik heb dit schip nog nooit gezien!

— Best mogelijk, Sir! Wij lagen er nog geen halve dag! antwoordde de eigenaar van het vaartuig.

— Hoe wil je, dat ik je aanspreek?

— Mijn naam is Brown, Sir.

— Nu dan, vriend Brown, ik ben wel verplicht, nu we onderweg zijn, je een en ander te verklaren en ik hoop, dat je me zult willen helpen! Ik ben detectivel!

— Een mooi vak, Sir, als je er wat in betekent! prees Brown.

— Hier heb je mijn papieren! Ze zijn wel in het Frans, maar dit is het zegel van de prefect der Seine!

Villemin had zijn portefeuille uitgehaald en toonde Brown een officieel stuk, voorzien van een paar zegels.

— Dat zal wel goed zijn! zei Brown flegmatisch. Detectives moeten er ook zijn. En nu is u zeker op een vacantiereisje met uw vrouw?

— Dat niet bepaald! antwoordde Villemin met een zure glimlach. De zaak is dat ik een paar juwelendieven achterna zit. Zij zijn met hun vieren. Frans en allemaal! Zou je me willen helpen, Brown, om hen te vatten?

— Daar kunt u donder op zeggen, Sir antwoordde Brown trouwhartig en hij liet er nog een paar echt Engelse zeemansuitdrukkingen op volgen, die minder geschikt zijn om te worden weergegeven.

— Natuurlijk willen wij je er voor betalen! zei nu de vrouw, die tot dus-

verre strak naar het grijs geschilderde vaartuig had gekeken, door de kijker, die zij van de roerganger, een zwaar gebouwde, stoere zeeman, met een van haar liefste lachjes had afgebeld.

— Dat komt wel in orde, dametje! zei Brown goedig, met zijn houten pijp wuivend. Ik zal u uw mooie velletje niet over de oren halen. Wordt er gebakkeleid?

De vraag kwam tamelijk overwacht en de Fransman stond een kort ogenblik verbluft, maar toen vroeg hij, half lachend, half ongerust:

— Ik hoop toch, dat dat je niet zal afschrikken?

— Helemaal niet, sir! Mijn jongens en ik houden wel van een kloppartijtje bij wijze van afwisseling! Maar de zaak is, zijn ze goed gewapend?

— Ze hebben revolvers en geweren!

Brown liet een zacht gefluit horen en krabde zich eens achter het oor.

— Dan is het maar een bar gelukkig toeval, sir, dat wij ook geweren hebben meegenomen, om op zeearenden te schieten! Sommige lui houden daarvan. Voor het gebruik van de geweren wordt natuurlijk extra betaald!

— Dat hindert niets! zei de Fransman levendig. Kunnen jullie schieten?

— Alle drie scherpschutters geweest in de jongste wereldoorlog, sir!

— Prachtig! juichte Sidonie. Dan zullen zij er van lusten, de schurken!

— Als ik vragen mag, wat is u eigenlijk? vroeg Brown en hij keek van zijn zes voet hoogte een beetje verwonderd neer op dat mooie vrouwtje, dat zo vechtlustig scheen te zijn.

Voor Sidonie antwoord had kunnen geven, zei Villemin haastig:

— Zij is mijn helpster! De Franse Sûreté maakt tegenwoordig een druk gebruik van vrouwelijke hulpkrachten! En deze jonge dame zal ons bijstaan, dat verzeke ik jullie!

Gedurende dit gesprek was de «Zuidster» reeds lang buiten de kleine haven en zette koers naar de open zee, met zulk een snelheid, dat het boegwater in twee fonteinen wel anderhalve meter hoog spoot en reeds na een kwartier kon zelfs de leek er niet meer aan twifelen, of het vaartuig liep zienderogen op de «Zeemeermin» in. Brown, die de kapitein scheen te zijn, had de kijker uit de kleine handen van de Française genomen, tuurde er nu zelf door naar de grijze motorboot en vroeg na enige ogenblikken:

— Als ik vragen mag, weet u soms waar ze heen denken te gaan? Het lijkt wel alsof ze pal koers zetten naar het Noorden.

De Fransman smoorde een vloek en antwoorde toen tussen de tanden:

— Voor zover ik weet, willen zij naar Bergen gaan! Zo heeft men mij tenminste meegedeeld. Hoelang duurt de overtocht, schipper?

— Met schepen als wij hebben, op zijn hoogst dertig uren sir! Maar het ziet er niet naar uit, alsof ze oversteken! Daarvoor houden zij te scherp noordwaarts!

Villemin had zelf een kijker te voorschijn gehaald en bracht die voor het oog. Na er enige ogenblikken door te hebben gezien, mompelde hij:

— Ik geloof zowaar, dat je gelijk hebt! Wat zou dat kunnen betekenen?

— Als ik zo vrij mag zijn, om een verklaring te geven, sir, dan zou het kunnen betekenen, dat zij ons al gezien hebben en ons misschien voor een politieboot houden! In elk geval moeten ze hebben gemerkt, dat wij veel sneller lopen dan zij en nu durven ze het misschien niet op een ontmoeting in volle zee laten aankomen, vooral daar het daar in het Oosten krioelt van de vissersschuiten!

— Maar wat zouden ze volgens jou dan voornemens zijn? vroeg Villemin ongeduldig!

— Wel, lange de kust houden en

trachten, vlug een Schotse haven binnen te lopen, voor wij hen te pakken hebben kunnen krijgen!

— Maar dat moeten we verhinderen! Zie je daar kans toe, Brown? Als ze eenmaal weer in een haven zijn, zal het deksels moeilijk voor me worden, hen in te halen.

— Waarom? Mij dunkt, dat het juist gemakkelijker is, de stations te laten afzetten! Want ze kunnen ons onmogelijk langer dan tien minuten voor zijn. De dichtstbijzijnde haven is Johnshaven! Dat is maar een heel klein gat! Het is ook maar de vraag, of er juist een trein weggaat!

Villemin beet zich op de lippen en groemde:

— Snijd hun de weg af, als het maar even mogelijk is! Laat je boot lopen wat ze kan! Ik ben er niet op gesteld, weer aan land te gaan! Ik knap het liever op de open zee op!

— We zullen dan zien, wat ze kunnen doen, sir! Alle jongens, laat haar lopen!

De «Zuidster» liep een weinig dichter op de kust aan. De grijze boot deed hetzelfde op gevaar af, aan de grond te lopen, want zij had een veel grotere diepgang en daarenboven was het laag water.

Eind goed, al goed. Villemin was bij de voorkajuit neergeknield, zodat alleen zijn hoofd een weinig boven de koekoek uitstak en tuurde ingespannen door de kijker, die hij boven op de kajuit deed rusten. Naast hem, op het smalle kleine trapje, zat de vrouw en keek al even strak, met ogen die van haat fonkelden, naar die grijze boot, die de verraders droeg en die zij nu zeker zouden inhalen.

Achter hen bewoog zich rustig, alsof de gehele zaak hem niets aanging, de lange Brown met zijn stenen pijpje tussen de lippen en nu en dan over de zee heen kijkend.

De grootste van de drie zeelieden bediende de Sterling-Motor en men

zag maar weinig van hem. Slechts nu en dan stak hij zijn dik rood hoofd boven het dekluk uit, om eens rond te zien. De jongste van het drietal floot maar een beetje en liep opgewekt heen en weer, terwijl hij blijkbaar groot belang stelde in het werk van de Franse detective.

Eens zei hij, vlak achter hem staande :

— U spreekt onze taal heel goed, mijnheer Vilderman !

Villemin richtte zich verschrikt even om, en zei toen kortaf :

— Dat brengt mijn beroep mee, man ! Zou het nog lang duren ?

— Wat ?

— Voor wij hen hebben, voor de duivel !

— Nu, binnen een half uur zult u hen wel een paar kogels in hun jasje kunnen schieten ! meende de lichtmatroos.

— Ja, maar wacht eens even ! kwam Brown nu tussen beiden. Gaat dat maar zo ? Ik bedoel, die schutterij, hier vlak onder de kust ? Hebt u daar verlof toe ?

— Natuurlijk heb ik verlof ! antwoordde Villemin korzelig. En ik zal er gebruik van maken ook. Ik heb zelfs het recht, naar ik meen, om daarbij je hulp in te roepen !

— Maar u kunt wel eens mis schieten en die vissers raken.

— Drijf hen weer naar volle zee, dan is daar geen gevaar voor !

— Ze zullen inzien, dat ze dan verloren zijn en tot iedere prijs een haven willen bereiken ! meende Brown weder.

— Drijf ze maar eerst van die haven weg en laat je boot wat langzamer lopen, alsof er wat aan je motor mankeert, zij zullen dan denken, dat alles in orde is en weer zee kiezen !

— Maar dat is een prachtige inval ! riep Brown vol bewondering uit. U kent uw vak, hoor ! Nu, dat zullen

wij dan hebben ! Ze zullen wel aanstonds zien, dat zij Johnshaven toch onmogelijk kunnen bereiken, zonder dat we hun de pas afsnijden en dus verderop proberen !

Inderdaad, de « Zuidster » liep op dat ogenblik zo snel, dat het voor iedereen duidelijk moest zijn, dat de « Zeemeermin » onmogelijk de haven zou kunnen binnen varen, zonder gevaar te lopen, eenvoudig in de grond te worden geboord.

Het duurde dan ook niet lang of het grijze vaartuig wierp opnieuw het roer om en zocht de open zee op, misschien wel met het voornemen om 't uiterste geval op een vuurgevecht te laten aankomen.

En onmiddellijk volgde de Zuidster dit voorbeeld. Men was reeds zo dicht het aardige havenstadje genaderd, dat ook met het blote oog duidelijk het spitse kerktoentje te zien was.

Het ging weer zijwaarts, in een grote boog die het schuim achter het ranke vaartuig deed opspatten.

De machine liep uitstekend en reeds na tien minuten kon men al weer waarnemen, dat de achtervolgers terrein wonnen.

Maar Brown was een slimme rot, naar het scheen en wist uitstekend te manoeuvreren, zodat de achtervolgers de indruk moesten krijgen, dat de jagers het wild ongeveer op dezelfde afstand bleven volgen. Dit moest hen aansporen, voort te gaan op dezelfde weg, dat wil zeggen, in de richting van de Noorse kust.

Voortdurend nam het aantal vissersvaartuigen af en er kwam een ogenblik, dat men met het blote oog niets anders zag dan de « Zeemeermin » op een afstand van ongeveer een zeemijl en twee of drie vissersschuiten, die niet veel meer waren dan stippen. Het zou nog en uur dag blijven.

Villemin wendde zich om naar Brown, die door zijn kijker naar de « Zeemeermin » staarde en maakte de

opmerking :

— Jij hebt hier een eigenaardig vaartuig, vriend Brown! Het is zonderling gebouwd! Is het geheel van staal?

— Van kop tot teen, mijnheer Villemin!

— Het ziet er uit, ik weet niet waar het mij aan herinnert, aan een torpedo-jager, zou men bijna zeggen! Wat is dat voor een luik?

— Wel, daarmee gaat men naar de grote kajuit onder het dek. Het is hermetisch af te sluiten!

— Aha, als het begint te spoken!

— Zoals u zegt! Als het begint te spoken! Maar nu is alles nog rustig en zo zal het wel enige tijd blijven! Nu zal ik haar weer eens vlugger laten lopen, want mij dunkt, dat alles afgelopen moet zijn voor de duisternis valt!

Brown riep een kort bevel en met een sprong, als het ware, schoot de «Zuidster» weer door de golven.

Geen vijf minuten later was de afstand tot op een kabellengte verminderd. En toen zagen de achtervolgden blijkbaar pas de ware betekenis in van de toegepaste krijgslist! Wel verre van een panne te hebben, werkte die dekselse motor beter dan ooit!

De juwelendieven trokken er dadelijk hun conclusie uit. En het eerste schot klonk droog en ver hoorbaar over het kalme water.

De kogel sloeg tegen de kajuitkap plat.

— Is die kajuit ook al van staal? riep Villemin verbaasd uit. Nu, des te beter. Je ziet dat ze het menen! Geef mij dat geweer eens!

Jack, de lichtmatroos, was al met twee geweren komen aandragen. Hij lag nu plat op zijn buik achter de opstaande kajuit en keek Brown vragend aan.

— Schiet u goed? vroeg deze, zich tot de Fransman wendend.

— Ik heb gelukkig niet te klagen!

antwoordde deze grinnikend. Op deze afstand hoop ik mijn mannetje wel neer te leggen!

— Ik ben blij dat ik het hoor, maar dan zal ik u toch maar liever geen geweer geven! hernam Brown droog.

Maar Villemin, woedend, had reeds een geweer van het dek genomen en bracht het aan de schouder. Het volgende ogenblik werd hij als door een geweldige natuurmacht achterover gerukt en overeind getrokken. Het was de reusachtige machinist, die dit deed.

Op hetzelfde ogenblik klonk er een tweede schot en de kogel ging Villemin rakelings langs de hals.

— Vervloekt! Wil je me tot een zeef laten schieten? brulde de Fransman, terwijl hij woedende, maar vruchteloze pogingen aanwendde, om zich los te rukken. Laat mij los.

— Over boord smijten, Mylord? vroeg de machinist laconiek.

— Leg hem weer neer, James, maar zorg, dat hij geen wapen kan aanraken.

De Fransman stond roerloos en toen zakte hij vanzelf op zijn knieën neer achter de beschermende kajuit en stamelde verblekend:

— Mylord? Wat heeft dat te beduiden? Wie ben je, man?

— Gij zijt op het schip van John Raffles, mijnheer de burggraaf de la Rochebrune! antwoordde de grote avonturier koel. Ik heb u voortdurend in het oog doen houden, maar ik wil wel bekennen, dat ik enige ogenblikken onzeker was, wat te doen, toen ik daar dat schip zonder u zag wegvaren, want ik wist niet met zekerheid, waar zich de juwelen bevonden! Nu weet ik het en ik zal ze krijgen ook!

Villemin slaakte een waar gebrul van woede en tastte naar zijn zak. In haar dolle drift had de vrouw zelfs al haar kleine browning gegrepen en hief de hand op, om te vuren, toen er een derde schot klonk. De kogel trof haar aan de gewapende benedenarm. Zij slaakte een kreet van pijn en het wapen ontviel haar.

— Nu is het mooi genoeg geweest! zei Raffles kortaf. Allen achter de kajuit! Charles, haal pluksel en de verbandtrommel. James, jij naar je machine. En let goed op mijn bevelen.

Een ogenblik daarna waren alle opvarenden tamelijk goed beveiligd achter de voorkajuit.

Brand, de zogenaamde lichtmatroos, was de lage kajuit binnen gegaan en zocht vlug het nodige bijeen, waarmede hij terugkeerde. Raffles had de Fransman reeds ontwapend, die nu stil en bleek op het dek lag uitgestrekt, bijna versuft door deze onverwachte ontmoeting met de machtige, geheimzinnige Raffles, die daar zo eensklaps al zijn plannen in de war stuurde.

Raffles verbond vlug en handig de wonde van de vrouw, die hem met opeengeklemden lippen en somber bijeengetrokken wenkbrauwen liet begaan.

— Zoudt u mij gedood hebben, Madame Sidonie? vroeg Raffles langs zijn neus, terwijl hij het verband met een veiligheidsspeld dichtmaakte.

— Zonder een ogenblik te aarzelen! antwoordde de vrouw. Ik ben niet zeer gevoelig, moet gij weten!

— Die indruk kreeg ik ook! Ik zou daar nu maar kalm blijven liggen en aan mijn vrienden en mij de verdere afwikkeling van dit avontuurtje over laten! Charles, jij bent onze beste schutter. Leg mij eens een paar van die mensen daar neer! Maar, discretie, wat ik je verzoeken mag! Je mag hen vleugellam maken, maar je hoeft hen niet te doden! En jij, James, drijf hen weer naar de kust!

De bevelen werden stipt opgevolgd. Brand strekte zich languit op het dek uit, liet zijn geweer op de kajuit rusten en wachtte kalm af tot hij zijn kans zou krijgen.

Na vijf minuten zag hij een stukje schouder en dat was juist genoeg. Hij mikte heel even, scherp klonk de knal, van het schot over het water en hij

werd beantwoord door een luide gil.

Daar, op de grijze boot, sprong een man hoog op en viel neer, met verbrijzelde schouder.

Raffles riep een paar woorden tot Henderson in een taal, waarvan de beide Fransen niets begrepen en de vaart van het schip werd nog sneller.

Een ogenblik daarna kreeg Brand nogmaals gelegenheid, zijn schutters-talenten te tonen. Een der vluchtelingen was zo onverstandig, een gedeelte van zijn arm bloot te stellen en een seconde later ging er een kogel doorheen. Weer een schreeuw en de helft van de vijandelijke macht was reeds buiten gevecht gesteld. Op dat ogenblik raakte de zon de kim.

Raffles bracht een scheepsroeper aan zijn mond en riep luid:

— Ik zal bijdraaien, als jullie niet wilt, dat ik je in de grond vaar!

Als antwoord sloegen er een paar kogels plat tegen de stalen romp van de «Zuidster». Klaarblijkelijk poogde de dieven gaten te schieten in de scheepshuid, onder de waterlijn! Raffles herhaalde zijn bevel, maar toen veranderde het toneel opnieuw en op een tamelijk onaangename wijze, want in het Oosten verscheen de grijze romp van een groot, met snelvuurkannonnen bewapend en blijkbaar zeer snel politievaartuig. Natuurlijk was het schieten gehoord en nu kwam men zeker eens kijken, wat dat te beduiden had. De politie geloofde misschien wel aan een onderlinge strijd tussen smokkelaars.

En het schip was tamelijk dichtbij ook, want in de hitte van het gevecht had niemand er aan gedacht, eens een blik naar de zee te werpen!

Raffles riep opnieuw een bevel en de «Zuidster» stooft nog vlugger over de golven. Zienderogen haalde het de «Zeemeermin» in. Nog nauwelijks een halve kabellengte scheidde de beide vaartuigen. Voor de derde maal vuurde Brand en legde de derde man neer, een grote magere kerel.

Het volgende oogenblik lagen de beide boten bijna langs zij. Toen verscheen er langs het boord van de grijze boot een man, bijna dol van woede, met een klein, ijzeren kistje in de handen, die schreeuwde :

— Je hebt toch nog misrekend, Villemin ! Als wij het niet zullen hebben, dan ook niemand !

Hij hief het kistje boven zijn hoofd boord geworpen ! Maar het had de oppervlakte van het water nog niet bereikt, of sneller dan de gedachte, met een sierlijke sprong dook Raffles in de golven en verdween het volgende oogenblik onder water.

Er verliepen tien bange seconden en toen kwam hij boven, proestend, moeilijk ademhalend, maar met het kleine, ijzeren kistje zegevierend boven het hoofd geheven.

Natuurlijk had Henderson de machine onmiddellijk stop gezet, toen achteruit laten slaan en Brand hield de man op het grijze schip met zijn geweer in bedwang. Snel werd de afstand tussen de beide boten weer groter. Henderson trok Raffles met zijn sterke armen aan boord en dadelijk begon de machine weer te werken.

Maar er was een kostbare tijd verloren gegaan en het politievaartuig was reeds dreigend dicht bij. Men kon reeds duidelijk de manschappen zien in hun blauwe uniformen, die zich op de voorplecht heen en weer bewogen, bij een der snelvuurkanonnen.

En het volgende oogenblik vloog er een kleine granaat gevaarlijk dicht over de «Zuidster» heen, bij wijze van waarschuwing. Door zijn kijker had de gezagvoerder zeker duidelijk alles kunnen gadeslaan, wat er gebeurd was.

De beide Fransen gilden van woede en ontzetting. De stem van Raffles bleef heel bedaard, toen hij vroeg :

— Kunt gij beiden zwemmen ?

— Raoul zwemt als een vis, maar ik niet ! gilde de vrouw wanhopig.

— Dan zal ik tot mijn spijt genoodzaakt zijn, u over boord te zetten, mijn waarde ! zei Raffles bedaard, zich tot

Villemin wendend.

— Mij overboord zetten ? Waarom ? schreeuwde de Fransman woedend.

— Omdat ik ga duiken ! antwoordde Raffles rustig.

Een oogenblik keek Villemin hem angstig aan, vrezend, dat Raffles krankzinnig was geworden. Toen dacht hij plotseling aan de zonderlinge vorm van het schip, aan de stalen huid, aan het waterdichte luik, hij begreep alles en zonder nog een enkel woord te verliezen, schopte hij zijn schoenen uit, ontdeed zich van jas en boord, dook over boord, kwam weer boven en begon met krachtige, regelmatige slagen de politieboot tegemoet te zwemmen.

— Naar binnen ! beval Raffles kort.

Ondanks haar angstig gegil werd de vrouw door het kleine, stalen luik naar het binnenste van de boot gedrongen. Zij hoorde hoe boven haar hoofd het luik dichtklapte, zij zag hoe een der mannen een paar hefbomen overhaalde, waardoor waarschijnlijk alle openingen in het dek van het vaartuig waterdicht werden afgesloten. En toen besepte zij niets meer, maar viel flauw, waarschijnlijk voor het eerst van haar leven.

Toen zij weer bijkwam, bemerkte zij, dat zij nog steeds in dezelfde ruimte was, vol werktuigen en hefbomen en waar een benauwde lucht hing van olie en benzine. Maar zij gevoelde volstrekt geen beweging meer en zij begreep, dat de boot stil lag.

De man die zich Brown had genoemd, stond vlak voor haar en zei rustig :

— Ik zie met blijdschap, dat gij uit u zelf uit de bewusteloosheid zijt ontwaakt, Madame ! Wij zijn in veiligheid. Natuurlijk zou ik u ook aan de politie kunnen overleveren, maar ik heb mijn hele leven vrouwen met toegeeflijkheid behandeld. Wij zijn hier in een onderaards hol, gedeeltelijk met zeewater gevuld en van waar een mijner vrienden u naar de oppervlakte zal geleiden; dat is nodig, want het is nu geheel donker. Als gij gelooft, dat er

iets goed te maken valt, schrijf dan de rechter, die eerlang over de zaak te oordelen krijgt, dat die arme Jerry Maloney volkomen onschuldig is! Ik geloof niet, dat wij elkander nog iets te zeggen hebben. Vaarwel, madame en ik wens u wat meer succes toe bij uw volgende ondernemingen!

Reeds in de morgen van de volgende dag werd Jerry uit de hechtenis ontslagen. Men sprak er wel niet veel

over, maar iedereen begreep nu zijn beweegredenen en men achtte er hem des te hoger om. En tot zijn geluk was er een meisje, dat hem, ondanks alles, was blijven liefhebben: Phillis, de dochter van Markiezin Constance. En zij huwden later en werden gelukkig, zoals het in ieder goed sprookje gaat, maar een sprookje was dit niet, daarvan getuigen de archieven van Scotland Yard!

De volgende aflevering bevat :

Het Geheime Document

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS.

6. — Een droeve Huwelijksdag.
7. — De Wraak der K. K. K.
8. — Twee Doodsvijanden.
9. — De Meester herleeft.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
11. — Raffles en Amor.
12. — Nicholson juicht te vroeg.
13. — De Broeder van Nicholson.
14. — Avontuur in België.
15. — De Moord in Kamer 13.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
18. — De Strijd om het Geheim.
19. — Naar het Goudland.
20. — Bloed en Goud.
21. — De buitenste Duisternis.
22. — De Waanzinnige.
23. — De gestole claim.
24. — De bergduivel.
25. — De Goud-fee.
26. — Onrust op Holderness Hall.

